

Vaandeldrager

Jaargang 40 - september 2024 - nummer 146

80 jaar Normandië

Straten Hedel vernoemd naar Brigadisten

Uit het Museum

BronzenSchild 17 Infbat Chassé

Colofon

Jaargang 40, nummer 146

De Vaandeldrager verschijnt 3 keer per jaar in een oplage van 900 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 147

Vrijdag 15 november 2024

Website:

www.fuseliers.nl

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 0889 - 515682
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:

Willem Verweij, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:

Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:

Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Niels Verhoef
S1 en Regimentskapitein: Daan Dame
Communicatieadviseur: Anniek van Pelt
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Bataljonsfotograaf: Jos Wassink
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Lkol der Fus Arjan Luijten
VVVGFP: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPI: Kap der Fus René Bergen Henegouwen
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange
Algemeen redacteur: Richard van de Velde

Fotografie (tenzij anders vermeld):

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:

Laatst levende brigadist Max Wolff legt met Overste Verhoef een krans tijdens de 80-jarige herdenking van D-day in Arranches.

Vormgeving & Druk:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie	2
Van de Regimentscommandant	2
Van de Stichting Brigade en Garde	3
Vereniging Van Veteranen GFPI	5
In memoriam	8
Vereniging van Officieren der Garde Fuseliers Prinses Irene	9
<i>IN MEMORIAM: Kol van de Guchte</i>	9
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	10
<i>D-Day Herdenking 6 juni 2024</i>	10
<i>5 straatnamen voor gesneuvelde Irenemannen</i>	11
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	13
<i>Gedenkboekje van het 4^e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 145)</i>	13
Fuseliers toen en nu.....!	15
Bataljonsnieuws	17
Bataljonsstaf	17
A “Tijger” Compagnie	18
<i>Tijgers op Grand Quadriga</i>	18
<i>Onze Reis naar Normandië: De 80-jarige Herdenking van D-Day</i>	19
<i>SOB 2 2024</i>	20
B “Eagle” Compagnie	21
<i>Bartelsbeker 2024</i>	21
<i>Deelname 17 GFPI aan de Dutch Best Mortar Competition</i>	22
C “Beren” Compagnie	23
<i>Herdenkingsreis Normandië 2024</i>	23
<i>SOB SOMS II</i>	25
<i>Richterswedstrijd 2024</i>	25
<i>Veteranendag 2024</i>	26
<i>Snipers Charlie compagnie geëindigd op de 8e plek tijdens The European Best Sniper Team Competition</i>	27
D “Springbok” Compagnie	27
<i>Zilveren kijker 2024</i>	27
Vanuit het museum	29
<i>Korporaal Guillaume Kranenburg</i>	29
Het Bronzen Schild	30
Culinair door Zuid-Nederland	32
<i>Van Oirschot naar Tilburg; miskend succes van de Brigade</i>	32
<i>Recept Tilburgse Taart</i>	33

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg (Vfonds). Vfonds kan mede dank zij inkomsten uit loterijen jaarlijks 200 initiatieven steunen die, vanuit de lessen getrokken uit oorlog en conflict, bijdragen aan onze sterke democratische rechtsstaat en vreedzame samenleving. Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen.

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Willem Verweij

Het bataljon weer vol op stoom!

De zomerverlofperiode ligt al weer achter ons; tijd voor een nieuwe Vaandeldrager! In dit nummer veel aandacht voor het actief/parate gedeelte van ons Regiment. Hoogtepunt waren de oefeningen in de Steadfast serie; de grootste NAVO oefening sinds tijden. Daarnaast was het bataljon succesvol in wedstrijdverband in de

Manoeuvrevaardegheidswedstrijden. In deze vaandeldrager uitgebreide aandacht hiervoor en meer!

Traditie, herdenken en erkennen

Ons regiment heeft een jonge traditie, maar wel een goed gedragen traditie. Traditie voor een eenheid moet versterkend werken en een onderlinge band smeden. In de afgelopen periode heeft het Regiment meer dan haar uiterste best gedaan om aan traditiebeleving inhoud te geven.

De massale aanwezigheid van het Regiment in Normandië, tijdens de herdenkingsreis 80 jaar D-day, was daar een uitstekend en indrukwekkend voorbeeld van.

De Veteranendag in Den Haag was een volgende inspanning om het regiment op de kaart te zetten. De "huiskamer" kon zich weer op voldoende belangstelling verheugen.

Daarnaast zijn in de maand mei diverse delegaties van het Regiment aanwezig geweest bij herdenkingen van de bevrijding van Nederland. Hulde en dank aan het bataljon dat het leeuwendeel van de organisatie en de uitvoering ter hand neemt.

Verleden en Regimentsverzameling

Traditiebeleving is verbonden met het verleden van ons Regiment. Het verhaal van het collectieve verleden van ons Regiment is fysiek zichtbaar in ons Museum. Hans Sonnemans heeft in dit nummer weer een artikel over recente aanwinsten en andere wetenswaardigheden van onze Regimentsverzameling geschreven. Dat ons Regimentsverleden leeft wordt aangetoond in Hedel, een van onze vaandelplaatsen, waar in een nieuwe woonwijk de straten naar Irenemannen zijn genoemd. Ook zijn een aantal van onze redactieleden constant bezig verhalen van ons regiment en haar mensen onder de aandacht te brengen. Lees hierover in deze Vaandeldrager; veel leesplezier!

Inleverdatum kopij Vaandeldrager 147

Het is ons voornemen Vaandeldrager 147 in december 2024 uit te geven. Kopij is echter welkom vanaf heden. De redactie verzoekt u om de tekst als "platte tekst" (zonder foto's) in te leveren. Eventuele foto's als bijlage ("attachment") in de mail bijvoegen.

De uiterste inleverdatum is vrijdag 15 november 2024.

N.B. Vlak voor het ter perse gaan van dit nummer bereikte ons het bericht van het overlijden van oud-BC/RC Kolonel W. van de Guchte. Het is toch nog gelukt om een IM elders in dit blad op te nemen.

Van de Regimentscommandant

Tekst: Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Niels Verhoef

Beste Regimentsgenoten,

Wat is de eerste helft van dit jaar voorbij gevlogen. Door een aaneenschakeling van activiteiten is rondom de oefening GRAND QUADRIGA een oefenblok ontstaan van 10 weken, waarin eenheden in delen deelnamen. De oefening strekte zich uit van Oirschot tot aan de Wit-Russische grens in Litouwen. Delen van het bataljon hebben deze complete afstand over de weg met de tactische voertuigen afgelegd. Als 17 *battlegroup* hebben we met een volledig geïntegreerde eenheid van bijna 1.000 mannen en vrouwen laten zien wat we waard zijn in het beruchte *Ge-fechtsübungszentrum Heer* in Altmark. De bataljonsstaf heeft daadwerkelijke plannen uitgewerkt voor de verdediging van Litouwen. Het zijn interessante tijden, waarin we allemaal een stapje extra moeten zetten om het NAVO-grondgebied veilig te houden. Fantastisch om te zien hoe sterk de

wil is om te winnen en om te zien hoe goed het nu al loopt. *Volo et valeo* ten top! In oktober zal onze hernieuwde certificering plaatsvinden (voor mij is dat inderdaad geen vraag maar een feit), waarmee we op 1 januari samen met de Duitse 10e Pantserdivisie op zeer korte reactietijd klaar staan om daadwerkelijk NAVO-grondgebied te verdedigen als dat nodig is. Voor 17 *battlegroup* inmiddels niets bijzonders meer, aangezien we vanaf 2022 al klaar staan voor deze taak onder de vlag van de VJTF (Very high readiness Joint Task Force).

Ik zeg bewust 17 *battlegroup*. Waar het werken in een samengestelde eenheid niets nieuws is, is de intensiteit en de langdurigheid dat wel. Vele weken per jaar en vanaf 2022 tot 2028 werken we continu samen met onze genisten, genezerikken en herstellende. Daardoor is dit ook in de vredesbedrijfsvoering langzamerhand de norm geworden. En het is

fantastisch om te zien hoe betrokken zij zijn bij het bataljon en inmiddels ook bij het regiment.

Zo hebben we als 17 *battlegroup* de herdenkingsreis rondom 80 jaar D-day mogen uitvoeren. Met 800 mannen en vrouwen naar Arromanches om daar samen 80 jaar vrijheid te vieren. Een zeer indrukwekkende week. Op de een of andere manier lijkt de beleving niet alleen bij ons, maar zeker ook bij de vele bezoekers intenser te zijn dan ik ooit heb meegemaakt. Men beseft zich weer wat vrijheid waard is en wat het heeft gekost om die te krijgen. Uiteraard hebben we in deze week weer koorden uitgereikt, zo'n 140 in totaal, en herdacht. Vooral onze eigen herdenking in Arromanches was zeer bijzonder. Vooral omdat Max Wolff toch nog een keer mee heeft kunnen gaan. Hoe bijzonder was het voor iedereen dat hij er bij was en ook nog drie koorden heeft uitgereikt. Ook de aanwezigheid van de Minister-President, de Minister van Defensie, de CDS en C-LAS onderstreepten het belang van deze herdenking. Het was een zeer indrukwekkende week waarin de *battlegroup* nog verder tot een hechte eenheid is gesmeed. Zo hecht dat onze ondersteuners hebben gevraagd het koord te mogen dragen vanaf 1 januari 2025, als we worden geformeerd voor onze nieuwe stand-by taak voor NAVO. Het feit dat zij uit willen dragen zowel specialist als Fuselier te willen zijn maakt me stil en trots...

Het is fijn dat alle compagnieën nu terug zijn van INTER-FLEX. We zijn trots op wat we daar hebben kunnen betekenen voor onze Oekraïense collega's. We hebben inmiddels 1.600 mannen, en nu ook vrouwen, opgeleid. En zoals het er nu voor staat lijkt het er sterk op dat we daar volgend jaar mee door gaan.

U merkt het, het zijn drukke tijden. Ik ben blij met een sterke achterban die het belang van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene bewaakt terwijl wij de blik op het oosten hebben. Ik dank eenieder - actief dienend, buiten dienst of vriend van ons regiment - voor de inzet en onderlinge steun. Dat werd tastbaar en zichtbaar tijdens de laatste Veteranendag, waar in de huiskamer van 17 GFPI (samen met de broeders van 42 BLJ) de verbinding werd gezocht en gevonden. Mooi dat ZKH Prins Jaime en HKH Prinses Margarita ook nog langs kwamen om hun verbondenheid te tonen.

Leve het Regiment!

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde*

Mei een maand van herdenken en waardering

Jaarlijks staan we als Fuseliers op 4 mei stil bij onze gevallen. Dat doen we op de Dam in Amsterdam, in Loenen en op nog veel meer plaatsen. Op 5 mei vieren we onze vrijheid en op 8 mei herdenken we de bevrijding van Den Haag door de Prinses Irene Brigade. Bij al deze herdenkingen en vieringen spreken we onze waardering uit voor onze Oud-strijders en onderstrepen we en dragen we uit: "Freedom is not Free". Vrijheid is een kostbaar goed, waar we als Nederlanders heel dankbaar voor moeten zijn en goed op moeten passen. Wat kost die vrijheid dan? De regering moet voldoende budget voor haar Krijgsmacht beschikbaar stellen (2% van ons BNP!!) en wij als militairen moeten zorgen dat onze eenheden getraind zijn en de juiste motivatie hebben om indien nodig ons hoogste offer

te brengen. Inmiddels beseft (na 30 jaar bezuinigen) heel Nederland - vooral door de oorlog in Oekraïne - dat vrijheid een groot en kostbaar goed is.

Herdenking bevrijding van Den Haag 8 mei 1945 door de Prinses Irene Brigade.

Dit jaar mocht ik als namens de Regimentscommandant, die op oefening was, de krans leggen samen met Regimentsadjutant Peter Bakkes. Burgemeester van Zanen hield een mooie en waardige speech. Ook alles bij elkaar was het weer een waardige herdenking.

80e Herdenking Invasie in Normandië

Op 6 juni werd in Arromanches o.l.v. Minister-President Mark Rutte – onder grote publieke belangstelling - herdacht dat de invasie 80 jaar geleden werd uitgevoerd. Het was een hele mooie herdenking in aanwezigheid van veel autoriteiten en vooral mooi dat onze 98-jarige Max Wolff er als enige van de oud-strijders nog bij kon zijn.

Er was ook een mooi programma omheen georganiseerd voor de 650 parate Fuseliers over deze cruciale fase in de Tweede Wereldoorlog en de rol van de Prinses Irene Brigade.

Daarnaast was ook de koorduitreiking aan 160 jonge Fuseliers op het strand zeer indrukwekkend en ook weer onder grote publieke belangstelling.

Oranjeloop van Arromanches naar Utrecht

Meteen na de herdenking op 6 juni startte de Oranjeloop en moe maar zeer voldaan heeft het Oranjeloopteam 2024 van het Materieellogistiek Commando op 10 juni de finish op de Kromhoutkazerne gehaald. Na meer dan 900 kilometer run-bike-run vanuit Normandië werden de acht teamleden en twee ondersteuners onthaald door collega's en vertegenwoordigers van de goede doelen die het team met hun actie ondersteunt. Deze tiende Oranjeloop was een speciale; niet alleen vanwege de lustrumeditie, ook omdat de startplaats een bijzondere was. Het team begon de tocht in Arromanches, waar 80 jaar geleden de Nederlandse militairen van de Prinses Irene Brigade aan land gingen om van daaruit strijdend naar Nederland te trekken. Een zware tocht omdat de route volgens de teamleden sinds de passage van de Irene Brigade niet veel veranderd leek te zijn. Na te zijn aangekomen in Wageningen, waar op 5 mei 1945 de Duitse capitulatie plaatsvond, legden de tien collega's het laatste stuk af naar de Kromhoutkazerne om op het square voor gebouw K9 te finishen. Direct daarna mochten de drie goede doelen die het team dit jaar met hun tocht en diverse sponsorwervingsactiviteiten ondersteunde hun cheques in ontvangst nemen. De stichtingen Zuur hè/Hart voor Huntington, het Vergeten Kind en Steunfonds Prinses Irene en Generaal Noothoven van Goor Fonds ontvingen elk €1903,33. Een bedrag dat namens Staf Commando Landstrijdkrachten voor elk van de doelen met nog eens €1666,67 werd verhoogd. Als verrassing kon teamleider Cornel Lemmers nog aangeven dat de goede doelen een nog hoger bedrag gestort krijgen. Een wervingsactie via so-

cial media die door teamlid Maartje van der Hammen was gestart, bracht namelijk nog eens ruim €1000,- op. Een bedrag waarvan de stichtingen elk hun gelijke deel hebben gekregen. Voor ons Steunfonds nam bestuurslid Kol b.d. Henk de Boer de cheque in ontvangst. Teamleden 2024: Jan-Willem van Essen, maj Dennis Karssen, Cornel Lemmers, Maja Parmessar, Maartje van der Hammen, Ikol Maarten Raijmakers, Ikol Rob Leertouwer en Raymond Veldhoen. Ondersteuning door Sharmana Bruseker en Eric van Reyswoud.

Nationale Veteranendag sfeerimpressie...

Op 29 juni was de Nationale Veteranendag weer een mooie dag met veel prachtige ontmoetingen en gesprekken. Ook dit jaar weer een feest van waardering, erkenning, kameradschap! De GFPI "huiskamer" was weer een heel gezellige ontmoetingsplaats voor veel Fuseliers, top geregeld door het bestuur van de VVVGFPi. Het was mooi dat ons detachement dat deel nam aan het Defilé ook weer wat was gegroeid en dat er twee "rolstoelers" meededen, waaronder de 98 jarige Arie Mink. Direct achter ons liep het parate VVVGFPi-detachement in Gevechtstenuw met 60 personen. Na afloop van het Defilé werd onze detachementscommandant Martin Faas in het zonnetje gezet voor het jarenlang vervullen van deze taak. Ook kregen we leuk bezoek van onze beschermheer Prins Jaime en zijn tweelingzus Prinses Margarita.

Vernoeming straatnamen In Hedel

In de nieuwe woonwijk de Groene Akkers zijn vier straten vernoemd naar in april 1945 gesneuvelde mannen van de Prinses Irene Brigade. In deze wijk is in aanwezigheid

van Kol b.d. Harold Jacobs op 18 juli een informatiebord onthuld waarop het verhaal van de slag om Hedel wordt verteld, en de rol die de mannen van de brigade daarbij hebben gespeeld. Een meer gedetailleerd verslag lezen jullie elders in dit blad.

In Memoriam

Op 25 juni 2024 verloor Maj Werner Blok op slechts 58-jarige leeftijd de ongelijke strijd tegen zijn ziekte. Zijn In Memoriam vinden jullie elders in dit blad.

Ook overleed in juni op 69-jarige leeftijd Jo Kremer, een artillerist die heel veel voor het wederopbouwplan van SFOR-5 in Bosnië heeft betekend. Ons medeleven gaat uit naar de familie en vrienden.

Reünies en saamhorigheid

Volgens mij waarderen we het "elkaar ontmoeten, de mooie gesprekken en de kameraadschap" na Corona nog veel meer dan ervoor. Mooi dat er ook dit jaar al weer veel reünies op de kazerne in Oirschot zijn geweest! Op 21 september is de algemene reünie van de VVVGFPi gecombineerd met de reünie van I7 (NL) Mechbat SFOR 5 in Oirschot; dat zal weer een heel gezellige dag worden! Op 26 september is de verenigingsmaaltijd van de officieren (VVOGFPI) gepland.

Opening Diorama Prinses Irene Brigade in Mini World Rotterdam (MWR)

Precies 80 jaar na de landing van de Prinses Irene Brigade in Normandië, is er op 7 augustus in Rotterdam nu ook een permanente tentoonstelling van de landing, de opmars naar en de gevechten in Saint-Côme in drie scènes geopend.

Omdat er momenteel nog maar één oud-strijder actief is, dreigen de inspirerende verhalen verloren te gaan. Daarom is het belangrijk dat de historie van de Prinses Irene Brigade geborgd blijft in ons Museum in Oirschot en in onze vitrine in het Invasiemuseum in Arromanches. Maar nu dus sinds 7 augustus ook in de grootste overdekte "miniatur wereld" van de Benelux in Rotterdam met wel 80.000 bezoekers per jaar. Ook hiermee worden de verhalen van de Prinses Irene Brigade en de kostbaarheid van onze vrijheid voor onze (klein)kinderen doorverteld.

Op de website van MWR staat de kortingscode

PIB80MWR waarmee (voormalig) militairen, veteranen en de gasten die zij meenemen 20% korting krijgen op de entreeprijs. Tickets te bestellen via de website van MWR of bij de kassa (dan militair/veteranen ID meenemen). Ga dus met uw hele gezin eens kijken, het is geopend van woensdag t/m zondag.

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.

Secretaris: Luitenant-kolonel b.d. Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPi@fuseliers.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265.

E-mail: brandsacm@tele2.nl

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

Het is midden juli in een zomer die maar niet op gang lijkt te willen komen. Het verlof is aanstaande en dus hoog tijd om de uitgestelde klusjes nu echt op te pakken en af te ronden. Op mijn to-do-lijstje staat 'kopij aanleveren voor de Vaandeldrager'. Als u dit leest, weet u dat ik daarin ben geslaagd. De vakantieperiode ligt dan ook inmiddels achter ons en de herfst zal weldra zijn intrede doen. Ik hoop van harte dat we het verschil in seizoenen gaan merken!

*Tekst: Brigadegeneraal der Fuseliers Roland de Jong
Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI*

Nederlandse Veteranendag

In mijn inleiding zit ik dan misschien wat te zeuren over het weer, maar dat gold niet voor 29 juni jongstleden. Dat was werkelijk een prachtige dag. Niet te warm, niet te koud en vooral droog. Kortom, een geweldige dag waarop we onze Nederlandse Veteranendag konden vieren. Op en rond het Malieveld was het weer gezellig druk. De ingrediënten voor deze dag zijn bekend, want het concept wordt al een aantal jaren gehanteerd. Toch was er een verandering ten opzichte van voorgaande jaren. Deze keer hadden we er namelijk voor gekozen om op het Malieveld een grote tent te ne-

men en deze te delen met onze vrienden van het Regiment Limburgse Jagers. Beide regimenten zijn immers gevestigd in het 'Oirschotse zand' en een aanzienlijk aantal veteranen heeft een missie gedraaid onder de vlag van beide regimenten. In mijn ogen is dit experiment meer dan geslaagd want het was jaloersmakend druk in onze gedeelde 'huiskamer'. We werden daarbij ook nog vereerd met een bezoek van onze beschermheer, Z.K.H. Prins Jaime de Bourbon de Parme. Ook zijn zus, H.K.H. Prinses Margarita, wist de weg naar onze tent te vinden.

Defilé en waardering

Ook dit jaar werd de NLVD opgeluisterd met een defilé, waarbij ook veteranen van ons regiment hun beste beentje voorzetten. In het officiële veteranententue of gehuld in het opvallende oranje poloshirt trok ons detachement keurig in gelid langs onze Koning en het ruim aanwezige publiek. Dit alles onder de bezielende leiding van Martin Faas. Voor laatstgenoemde wachtte er bij terugkomst bij de tent nog een verrassing. Daarmee doel ik niet op het glaasje Calvados, want dat stond voor elke deelnemer aan het defilé klaar. Martin Faas ontving namelijk uit handen van de vicevoorzitter VVGFPi Henk de Boer de Erepenning van onze vereniging. Niet alleen voor de vele keren dat hij aan het defilé heeft deelgenomen en heeft geleid, maar voor alle werkzaamheden die hij ook binnen het bestuur van de VVGFPi en voor 'zijn Fuseliers' heeft verricht. Martin, vanaf deze plaats van harte gefeliciteerd!

Ledenraadpleging Vaandeldrager

In de eerste helft van dit jaar ontvingen onze leden een enquête betreffende de Vaandeldrager. De kosten voor het vervaardigen van de papieren versie van het blad stijgen gestaag en dan is de vraag gerechtvaardigd of we in dit digitale tijdperk daarmee door moeten blijven gaan. Op de 501 verstuurde enquêteformulieren was een respons van 35%. Een ruime meerderheid (60%) gaf aan over te willen gaan naar een digitale versie. We hebben het bestuur van de Stichting Brigade en Garde Prinses Irene en de redactie van De Vaandeldrager op de hoogte gebracht van het resultaat van de ledenraadpleging. Op dit moment is het nog de vraag wat hun reactie hierop is. Hoe dan ook zal tijdens onze ALV 2025 (11 jan) het resultaat van de ledenraadpleging worden besproken. Hopelijk kunnen wij dan ook het besluit van het bestuur van de Stichting Brigade en Garde Prinses Irene presenteren over hoe "we" verder gaan met het Regimentsblad, want het is natuurlijk niet de bedoeling dat het blad wordt opgeheven.

Draaginsigne dienstslachtoffers

Op verzoek van de Bond van Nederlandse Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers (BNMO) heeft onze voormalig minister van Defensie Ollongren toegezegd om een draaginsigne voor dienstslachtoffers in te stellen. Het gaat dan om slachtoffers die niet in aanmerking komen voor het Draaginsigne Gewonden (DIG), dat aan zeer strikte voorwaarden is gebonden. Te denken valt hierbij aan ongevallen,

of opgelopen trauma's tijdens oefening of training of tijdens de inzet bij missies die geen "veteranenstatus" opleveren zoals de Compagnie in de West, eFP en Interflex. De vraag van de BNMO is gebaseerd op Erkenning, Waardering en Zorg voor hen die "in, en door de dienst" zijn beschadigd. Het idee staat niet op zichzelf, ook de brandweer- en politievakbonden willen graag zo'n insigne. Waarschijnlijk komt er in dit najaar meer duidelijkheid over het (militaire) insigne en de bijbehorende voorwaarden.

REÜNIES

In de achterliggende periode zijn verschillende reünies georganiseerd met steun van de VVVGFI. Hieronder volgt een sfeerimpressie waarbij ik gebruik maak van de berichten die ik hiervan heb ontvangen.

16 mei reünie KFOR-2

Op 16 mei vond in Congleton een samenzijn plaats van het team waarmee we alweer bijna 25 jaar geleden naar Kosovo gingen. Het was inmiddels de derde reünie van deze oude A Tijger Compagnie. Door noest en collectief speurwerk waren maar liefst 92 van de 114 mensen met wie de eenheid op uitzending is geweest opgespoord. Uiteindelijk kwamen er dit keer zo'n 55 mensen richting Oirschot. Geen slechte oogst na een kwart eeuw! En ze kwamen niet voor niets. Er was calvados, er was bier, er was de onvermijdelijke maar niet te versmaden blauwe hap en er waren een hele hoop bananen.

Natuurlijk werden er weer 'stoere' verhalen opgehaald over deze trip naar de bergen bij Prizren. Over de Spaanse leefomstandigheden, het gebrek aan onderkoms, de kou en later de hitte en gebrek aan eten. Maar ook over de oproer in Mitrovica, de ondersteuning van de Amerikanen rondom Presevo en het klooster dat belegerd dreigde te worden door een grote groep Albanezen. Naast deze verhalen over avontuur, uitdaging en spanning kwam ook de donkere kant van de uitzending ter sprake. De menselijke ellende, de grootschalige vechtpartijen bij het uitdelen van voedsel, kinderen zonder ouders, ouders zonder kinderen, handboeien in kelderramen en uitgebrande, verlaten dorpen als stille getuigen.

Wat ook bij deze reünie weer opviel, is de enorme hechte kameraadschap. Sommige mensen hebben elkaar 25 jaar niet gezien, maar bij het weerzien is het meteen ouwe-jongens-krentenbrood. Een woord, een blik: het is voldoende.

Er werd die avond dus veel op schouders geslagen, met vuisten getikt, er werd veel geproost en vooral heel veel gelachen. Wat je ook doet, of je nu rondloopt met een jeneverkruis of een zilveren medaille, of je jezelf al jaren nuttig maakt in de burgermaatschappij, als het puntje bij paaltje komt, blijf je kennelijk toch ook dit: een Fuselier die altijd lacht. En dat bindt, ook na 25 jaar.

31 mei reünie ISAF BG-11

Het is alweer 15 jaar geleden dat we met de A Tijger Compagnie hebben bijgedragen aan de ISAF-missie in Afghanistan vanuit Camp Hadrian Deh Rawod. Uiteraard hebben we deze taak niet alleen met onze Fuseliers gedaan, maar hebben we steun gehad vanuit vele andere eenheden. Al deze 'onderbevelstellingen' waren ook meer dan welkom tijdens de reünie. Na wat stichtelijke woorden van de toenmalige compagniescommandant (Majoor Ferry Du Pree), een glaasje Calvados én het zingen van het regimentslied, konden de 70 reünisten genieten van een drankje en een hapje en daarmee werd het een gezellig samenzijn. Nog even aandacht voor de terechte opmerking van Majoor Du Pree; er waren ook een aantal collega's niet aanwezig, dus als je in de gelegenheid bent een belletje te plegen om even te vragen hoe het met ze gaat... vooral DOEN!

22 juni reünie ISAF BG-9

Exact 15 jaar geleden was de C-Beren-Compagnie gestationeerd in Deh Rawod. Zaterdag 22 juni was het na 5 jaar weer zover, reünie nummer 3, uiteraard voor eenieder die toentertijd op Deh Rawod werkzaam was. Tijdens de huishoudelijke mededelingen werd een serieus onderwerp aangeboord door Patrick van Zoggel. Niet iedereen is de uitzending en de nasleep ervan zonder fysieke of mentale kleerscheuren door gekomen. Hij deed een beroep op de zorg voor elkaar: bel, app en check elkaar!

Daarna was het de beurt aan Maikel Vrenken, de toenmalige CC. Een speech waarbij het muisstil was. Diverse momenten, veelal met veel impact, werden aangehaald. Maar ook het nut en belang van onze missie voor de bewoners in Deh Rawod. Ook werd er een minuut stilte gehouden voor de collega's die ons na de uitzending zijn ontvallen.

Tot slot nam Corné Brands, namens de BA die helaas verhinderd was, het woord. Wederom een indrukwekkend verhaal waarbij een aantal Fuseliers in het bijzonder be-

dankt werden omdat zij tijdens onze missie overgeplaatst werden naar het peloton (in Tarin Kowt) van de toen Luitenant Bakkes omdat dat peloton vanwege een raketaanval een aantal slachtoffers te betreuren had. Peer, ik kan namens iedereen zeggen dat we het erg jammer vonden dat je er niet bij was. Bedankt voor je mooie woorden! Na

deze woorden was het tijd voor Calvados en aansluitend een gezellig samenzijn onder het genot van een drankje en een heerlijk diner van de frietkar.

Ondanks een paar last minute afzeggingen waren we met ongeveer 60 personen op de reünie. Niet verkeerd maar dat kan beter! Dus laten we afspreken dat iedereen iemand benaderd die er deze keer niet bij was om de opkomst volgende keer nog weer wat groter te maken. Dank allemaal voor jullie komst en gezelligheid! Corné en Mel bedankt voor al jullie werk achter de schermen om deze reünie mogelijk te maken.

Op zaterdag 21 september is het zover; onze jaarlijkse reünie van de VVVGFP, waarbij elke veteraan met een invasiekoord welkom is en waarbij 17(NL)Mechbat GFPI / SFOR 5 inclusief de steunende eenheden de thema-eenheid zal zijn. Als bestuur hopen we jullie daar te mogen begroeten!

Uw voorzitter

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

De heer/Mevrouw	Datum overlijden	Plaats overlijden	
3e Bataljon GRPI			
Dhr. A. Broens	11-03-2024	Rijssen	
6de Bataljon GRPI			
Dhr. G. van 't Ende	01-02-2024	Wezep	
7e Bataljon GRPI			
Dhr. B. Nijenhuis	31-01-2024	Eerbeek	
Dhr. M. de Voer	12-01-2024	Hengelo	
Dhr. W.J. Westenenk	28-04-2024	Canada	
Dhr. H. Winnen	27-06-2024	Port Fairy, Australië	
VVOGFPI			
Maj C.P. Aerts	30-06-2024	onbekend	
Kol W.M. van de Guchte	02-06-2024	Apeldoorn	
VVVGFP			
Maj W.G. Blok	25-06-2024	Eindhoven	(SFIR 5, SFOR 5, 10 en 13)
Sm J.J.G. Bongers	22-06-2024	Nederweert-Eind	((IFOR-2, SFOR 10 en 14)
Kpl I S.W.C.A. Koks	14-02-2024	onbekend	(IFOR-2)
Lkol art J.M.H. Kremer	23-06-2024	Nijmegen	(SFOR 5)

Vereniging van Officiëren der Garde Fuseliers Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Hans van der Louw
Secretaris: Kapitein der Fuseliers René Bergen Henegouwen
Penningmeester: Majoor der Fuseliers Helga van Stratum-Meindertsma
Contact: vvogfpi@fuseliers.nl
Overige informatie: www.fuseliers.nl

IN MEMORIAM: Kol van de Guchte

Oost-Souburg, 17 december 1941

Apeldoorn, 2 juli 2024

Willem van de Guchte *Kolonel der Fuseliers*

Op 2 juli jongstleden is na een kort ziekbed overleden oud-Regimentscommandant en oud-Commandant 13 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, Kolonel der Fuseliers Willem van de Guchte. Hij was Bataljons- en Regimentscommandant van augustus 1986 tot januari 1989, toen Bataljon en Regiment op de Westenbergkazerne te Schalkhaar waren gelocceerd.

In de rouwkaart staan de volgende eigenschappen van hem beschreven: Zorgzaam, Liefdevol, Onbaatzuchtig, Luisteraar. Daar zal iedereen die met hem heeft gewerkt zeker aan toe willen voegen: Geïnteresseerd, Duidelijk en Rechtvaardig en Geduldig. Hij was misschien klein van gestalte, maar groot van hart. Een fijne en warme commandant.

Bataljon en Regiment stonden in Willem's periode als commandant goed aangeschreven, zowel operationeel, als ceremonieel. Onder zijn verantwoordelijkheid werden de eerste stappen gezet voor de transitie van het pantserwielvoertuig YP-408 naar het pantserrupsvoertuig YPR-765.

Willem van de Guchte was regelmatig bij de jaarlijkse Algemene ledenvergadering en kameraadschappelijke maaltijd van de Vereniging van Officiëren van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene aanwezig en we hebben hem daar in 2023 gelukkig nog mogen ontmoeten. We zullen hem zeer missen!

Van Willem is op 9 juli in zijn woonplaats Eerbeek afscheid genomen. Wij wensen zijn echtgenote Jos, zijn kinderen, kleinkinderen en overige familie heel veel sterke met het verwerken van dit verlies.

Dat hij ruste in vrede!

Hans van der Louw

Generaal-majoor b.d. der Fuseliers

Voorzitter VVOGFPI

*Willem van de Guchte in de rang van
Luitenant-kolonel in de periode 1986-1989
als Commandant van 13 Painfbat GFPI*

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Contactpersoon: Nelleke Swinkels – van de Vorst

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: nellekeswinkels@gmail.com. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

D-Day Herdenking 6 juni 2024

Tekst: Max en Carla Wolff

80 jaar geleden was het dat ik, Max Wolff, in het Allied Training Center Wolverhampton, organiek ingedeeld werd bij de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Eind juli 1944 volgde detachering bij een verkenningseenheid van de Royal Engineers, met hen landde ik op het strand van Arromanches.

Na opheffing van de Brigade in 1945, werden de tradities op voortreffelijke wijze overgenomen door 17 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Vele tientallen jaren ben ik gastvrij en met veel zorg en aandacht door het 17e ontvangen en nam samen met mijn mede oud-strijders deel aan jaardagen, koorduitreikingen in binnen- en buitenland, ceremonies in Congleton en Wolverhampton, en de jaarlijkse herdenking van D-Day in Arromanches. Helaas zijn thans allen van mijn mede oud-strijders niet meer onder ons en ben ik nog de enige in leven zijnde oud-strijder van de Brigade.

Mijn grote wens, om ter gelegenheid van 80 jaar D-Day nog éénmaal terug te keren naar Arromanches, kon echter door afnemende gezondheidsproblemen in eerste instantie niet vervuld worden. Dankbaar ben ik dat door de grote inzet van de bataljonscommandant Niels Verhoef, bataljonsadjutant Peer Bakkes en Stafonderofficier Corné Brands en de medewerking van het Ministerie van Defensie, mij en Carla vervoer naar Arromanches werd aangeboden in het regeringsvliegtuig.

Na aankomst in Arromanches en in aanwezigheid van onze minister van Defensie mevrouw Ollongren, premier Mark Rutte, de CDS generaal Eichelsheim, C-LAS luitenant-generaal Swillens, de IGK luitenant-generaal Van Sprang en de minister van Buitenlandse Zaken van Frankrijk, de heer Séjourné, volgden na toespraken de kransleggingen door de autoriteiten. 80 jaar geleden was het dat ik als 18-jarige hier in Arromanches landde. Terugdenkend aan die chaotische tijd was ik ontroerd en dankbaar dat ik, zittend in mijn rolstoel met naast mij mijn regimentscommandant Niels Verhoef, de grote eer had samen met hem de krans te mogen leggen.

Max en Carla Wolff bij het regeringsvliegtuig

Na afloop volgde een ontvangst in de Salle Des Fêtes, waar wij waren uitgenodigd door de burgemeester van Arromanches. Bijzonder waren de vele gezellige gesprekken met de autoriteiten, onder anderen de burgemeester en

oud-burgemeester van Arromanches en de heer Séjourné, die mij met een aardige toespraak de coin overhandigde ter herdenking aan D-Day 1944.

Een tweede en voor mij weer zeer ontroerende gebeurtenis volgde. Het Regiment had ervoor gezorgd dat drie Fuseliers alsnog door mij het koord uitgereikt zouden krijgen. Dit gebeurde op het strand, waar het bataljon in carré stond opgesteld. Wat was het geweldig dat ik, als laatst levende van de oud-strijders, in de gelegenheid werd gesteld de koorden aan deze Fuseliers uit te reiken.

Na een wandeling langs de boulevard en genieten van de drukte en het prachtige weer, volgde een gezellig samenzijn en een heerlijk visje in een leuk restaurant!

Niels, Peer, Corné en de vele anderen die onze pelgrimage naar Arromanches hebben mogelijk gemaakt, dank jullie allen voor deze voor ons onvergetelijke reis.

5 straatnamen voor gesneuvelde Irenemannen

Tekst: Richard van de Velde

Het is nog nooit gebeurd dat er vijf straten ineens worden vernoemd naar omgekomen brigadisten. Deze unieke gebeurtenis vond plaats op 18 juli 2024 in de nieuwbouwwijk de Groene Akkers in Hedel.

Tussen 22 en 26 april 1945 voerde de Prinses Irene Brigade zware strijd in Hedel en leed daar haar grootste verliezen in de veldtocht, toen er maar liefst twaalf veelal jonge brigadisten sneuvelen. Voor een goed overzicht van deze gebeurtenissen verwijs ik graag naar deze webpagina: <http://www.prinsesirenebrigade.nl/hedel.html>

De toenmalige gemeente Hedel eerde na de oorlog de commandant van de Brigade, A.C. De Ruyter van Steveninck, al met een straatnaam.

Ook staat er sinds 2003 in het centrum van het Gelderse stadje in een plantsoen een fraai herdenkingsmonument, zijnde een muur met daarop een stenen plaquette met het embleem van de Irene Brigade en de namen van alle gesneuvelde brigadisten. Bovenop het monument is ook de historische hectometerpaal 26.1 toegevoegd, als symbolische verwijzing naar de landing in Hedel in april 1945.

In februari 2022 werd de verkeersbrug in Hedel omgedoopt tot Prinses Irene Brigade brug en zijn er sindsdien aan weersijden van deze brug twee prachtige infoborden te bewonderen, die toen nog door de 96-jarige oudgediende Frans van der Meeren zijn onthuld.

Eind 2020 bepaalde de gemeenteraad van Maasdriel, waar Hedel tegenwoordig deel van uitmaakt, dat er vijf straatnamen in de nog te bouwen Hedelse nieuwbouwwijk De Groene Akkers vernoemd worden naar gesneuvelde brigadisten, waaronder drie gedecoreerden. Het betreft: Steef Kraaij, Jan Grootendorst, Peter Ligtoet, Heimen Germans en Cees Picokrie.

Bovendien zou er bij de ingang van de wijk een groot memorybord geplaatst worden met gedetailleerde informatie over de Brigade en de gesneuvelen. Net als bij de infoborden bij de plaatselijk verkeersbrug, hebben Arie van Driel, voorzitter van het Historisch Museum van Hedel, en Richard van de Velde in het najaar van 2021 vele tientallen

uren besteed, om zowel de geschiedenis van de Brigade als de strijd in Hedel beknopt, en heel soms gedetailleerd, op dit informatiebord te krijgen. Hans Sonnemans, conservator van de Regimentsverzameling, heeft op hun verzoek de foto's en teksten nauwgezet op onvolkomenheden gecontroleerd en er zijn fiat aan gegeven. Het eindresultaat mag er zijn, zoals u kunt zien op bijgaande foto.

Laat in de middag op 18 juli 2024 vond in de speeltuin aan de P. Ligtfootstraat in Hedel de ceremonie plaats rond de onthulling van het informatiebord. Tijdens de inloop was er muzikale begeleiding van de plaatselijk Muziekvereniging

DES. Vervolgens een welkomstwoord en toespraak van wethouder Michiel Alexander de Raaf, waarin hij het belang van de naamgeving van de straten nog eens benadrukte. Namens de Stichting Brigade en Garde was Kol b.d. Harold Jacobs uitgenodigd, maar hij hoefde geen speech te houden.

Na een moment van stilte vond de officiële onthulling plaats door wethouder De Raaf en een zichtbaar ontroerde mevr. Riek Evers-Kraaij, een zus van de omgekomen Steef Kraay. Ze kreeg namens de gemeente Maasdriel, behalve een groot boeket, ook nog een fraai mini infobord uitgereikt met daar omheen gebonden de lanyard.

De gemeente Maasdriel en alle genodigden kunnen terugkijken op een zeer geslaagde ceremonie.

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFI. Contactpersoon Lkol Benjamin Hoeberichts, p/a 17 Painbat GFPIVOSIB, Postbus 33, 5688 ZG Oirschot. Tel. 06-15006790. E-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFI

Gedenkboekje van het 4^e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 145)

Tekst: Theo Masselink

Noot van de redacteur: de navolgende tekst is onveranderd en integraal overgenomen van het originele document.

Dan komt het bericht binnen dat er een carrier op een mijn is gelopen waarbij Korporaal v.d. Aarsen is gesneuveld op 27 december en de chauffeur licht gewond is geraakt. Toch een staakt het vuren afgekondigd en nu dit! De legerleiding laat dan in het Maleis via allerlei kanalen de volgende boodschap onder de bevolking verspreiden (hieronder volgt de Nederlandse vertaling):

Ieder lid van de T.N.I., of gewapend lid van één of andere eenheid, er gaat een schok door alle gelederen van het bataljon. Er kan uit vrije wil zijn vuurwapen inleveren bij een militaire post van de Nederlandse Strijdkrachten, hij wordt niet gevangen genomen, en mag naar huis zonder enig bezwaar. Indien de vuurwapens niet kunnen worden meegenomen, maar men de vindplaats kan aanwijzen, opdat deze in beslag genomen kan worden door de Commandant van de Nederlandse Strijdkrachten, kan ook deze aangever veilig huiswaarts keren.

Blitar 10 januari 1949

De plaatselijke Militair Commandant

Zo worden er ook pamfletten verspreid in de Maleise taal, zoals onderstaand in het Nederlands vertaald zijn:

Bekendmaking

In de as leggen en andere onregelmatigheden (sabotage) kan het volk schaden. Het beschadigen van huizen en in brand steken van Regeringsgebouwen, zoals het Districtskantoor, is geen daad welke de Nederlandse Strijdkrachten kan benadelen.

Dergelijke gewelddadigheden gaan alleen ten koste van het volksbelang.

Het ondermijnen van wegen, wat het gevolg heeft voor de pasar, betekent achteraf ook een schadepost voor het volk.

Leden van loslopende bendes brengen verwarring (verspreiding van leugenachtige geruchten) dat de Nederlandse Strijdkrachten het voedsel van het volk afpakt.

Dat is niet waar!

Derhalve de verzending van voedsel, kleding en medicijnen hierdoor gestagneerd wordt.

De Nederlandse Strijdkrachten hebben hun eigen voorraad voedsel, en zijn eigen verzending hiervan in handen, en is dus niet afhankelijk van voedsel uit de omgeving.

Daarom kunt u dit niet tolereren, indien het volksbelang wordt aangetast of schade ondervindt. Doe aangifte van dergelijke ongeregeligheden terstond bij de dichtstbijzijnde post van de Nederlandse Strijdkrachten en wees niet bang in het vervolg behulpzaam te zijn bij het waken over de veiligheid uwer belangen, en van anderen, van ongeregeligheden welke verwarring kan stichten. Wederopbouw van de economie is één van de voorwaarden voor het volksbelang. Daarom is de hulp van eenieder zeer belangrijk.

Blitar 21 januari 1949

De plaatselijke Militair Commandant

4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene

Op 29 december gaat een colonne van Blitar naar Kediri, waar nu het hoofdkwartier van de 4e Infanterie Brigade is gevestigd. Als de colonne terugkeert krijgen ze te maken met een felle beschieting. Daarbij raakt Piet van Asten en Sergeant Thijssen gewond. Piet heeft een kogel via zijn portier in de miltstreek gekregen. Men beweert dat er met dum dum kogels is geschoten. De gewonden zijn achter op zijn truck, liggend op de balen rijst, naar Kediri vervoerd waar zij in het hospitaal zijn opgenomen. Piet van Asten is daar helaas op 31 december overleden. Thijssen maakte het toen redelijk goed.

Op 1 januari 1949 is Piet van Asten voorlopig begraven in Kediri. Op 11 januari wordt de colonne op de weg naar Kediri weer beschoten. Er zijn verschillende gewonden, onder meer soldaat Johannes, Losscher, Jansen en Bremer.

Het is op 1 februari weer zo'n rot dag. Één van de ons toegevoegde MTD-trucks rijdt op de weg naar Wlingi op een mijn. Gelukkig alleen materiële schade. 's Middags sneuvelt Korporaal Esderts van de Verbinding bij Toeloeng Agoeng, Duiveman van de 3e Cie raakt zwaargewond en overlijdt

later op die dag. Er is die dag ook zware regenval en de donder was niet van de lucht. De colonne uit Kediri arriveert pas in de avond tegen 8 uur, nadat Wim Boksem op een mijn was gereden. Er is die dag nog een truck op een mijn gereden.

Het loopt zo zoetjes aan de spuigaten uit. Op één dag 2 doden, 3 trucks op een mijn en van de MTD zijn er 3 trucks uitgeschakeld, alsmede een gepantserde $\frac{3}{4}$ tonner. Van ons Bataljon zijn er tot nu toe al zeven carriers afgeschreven doordat deze op een mijn waren gereden.

Er waren geregeld beschietingen. Grote stukken van de wegen waren opgeblazen en er waren ook veel versperringen door omgehakte bomen. Bij kampongs moesten vaak omtrekkende routes worden genomen omdat de eigenlijke wegen onbegaanbaar waren.

Opgeblazen bruggen, trekbommen, beschietingen en van alles probeerde die ploppers om te trachten het ons onmogelijk te maken de broodnodige ritten uit te voeren. Het fourageren moest uiteindelijk toch doorgaan.

Maandag 7 maart is weer zo'n dag om nooit te vergeten. In de morgen gaan een paar trucks naar Wlingi, het is een vlotte rit en er gebeurt niets. Die zelfde middag komt er onder een Brenccarrier een trekbom tot ontploffing en de gevolgen waren ernstig. Sergeant Schotte, Korporaal Bouis en een Infanterie Pionier sneuvelen, terwijl Bastiaanse, Bruins en Vrijens ernstig gewond raken. De carrier werd totaal vernield achtergelaten en in brand gestoken. Begrijpelijk is dat de stemming zéér gedrukt was.

De volgende dag worden de drie gesneuvelden begraven op de tijdelijke begraafplaats achter het gebouw van het ziekenrapport van Blitar. Het was een indrukwekkende plechtigheid.

Op deze dag maakt de 2e Cie een zuiveringsactie op kleine schaal in de omgeving van Srengat. De buit is klein: 2 revolvers. Er werden in de weg wel twee bommen van elk 250 kg. aangetroffen.

Op vrijdag 17 maart gaat er een colonne van de Genie van Blitar naar Wlingi om op de bekende dodenweg weer enkele bruggen te repareren. Er gaat ook een truck mee van het 4e Bataljon Prinses Irene. Als de werkzaamheden zijn uitgevoerd valt er 5 kilometer voor Blitar, pal achter een truck, een granaat. Achterop die truck zaten twee infanteristen die zwaar gewond raken en korte tijd later overlijden.

Uit dit alles blijkt wel dat het Bataljon er niet zonder kleerscheuren vanaf komt. Hier volgt even een opsomming aangaande deze periode gedurende de tweede politionele actie:

Piet van asten overlijdt in het hospitaal te Kediri na op 30 december 1948 te zijn getroffen door een kogel. Op 25 januari 1949 sneuvelt van Gelderen nabij Wlingi door een kogel van een scherpschutter. 1 Februari 1949 sneuvelen Korporaal Esderts en soldaat Duiveman nabij Toeloengagoeng, 21 februari 1949 sneuvelt Korporaal Salemin nabij Blitar, op 5 maart 1949 sneuvelt soldaat Jacobsen door een schot van een sluipschutter nabij Blitar. Op 6 maart 1949 sneuvelt soldaat Perquin door een mijn explosie, 7 maart 1949 rijdt er een carrier op een mijn nabij Srengat met het gevolg vier doden. Op 17 maart 1949 rijdt chauffeur Goudappel tussen Toeloengagoeng en Ngantroe op een trekbom en overlijdt. Op dezelfde dag sneuvelen de soldaten Feller en Meel door een mortiergranaat. 19 Maart 1949 sneuvelt soldaat Wouters bij Wlingi, op 5 april 1949 sneuvelen soldaten Havikhorst, Poppe en Stötefalk door een trekbom. De vierde persoon die daarbij was, den Das, overlijdt later aan zijn verwondingen te Soerabaja op 7 april 1949. Op 27 april 1949 sneuvelen de soldaten van Oort en v.d. Sande nabij Mronjo, 19 mei 1949 sneuvelt soldaat Huisman en op 23 mei v.d. Avort. Op 30 mei sneuvelt soldaat Stoop door een artilleriegranaat. En voorlopig de laatste die te melden valt betreft de 1e Luitenant Havik die door eigen vuur sneuvelt op 27 juni 1949.

Dit alles geeft toch wel een beeld onder welke omstandigheden het Bataljon zijn tijd in dit gebied door moest brengen.

Fuseliers toen en nu.....!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFI.

Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet Hij/zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?

Dit keer is het de beurt aan: **Harry Kuiper**

Wie ben je?:

Naam: Fuselier buiten dienst Harry Kuiper (Kuipertje)

Burgerlijke staat: Getrouwd met Moontje, mijn meisje die ik tijdens mijn opleiding in de AMO van 1994 ontmoette en wie ik op de luchthaven in Eindhoven ten huwelijk heb gevraagd als afsluiting van mijn tweede uitzending. Majoor 'de Luit' Peter Aerts, nogmaals dank voor uw hulp!

Eventueel kindjes: Isa (21) en Lukas (18)

Wat doe je tegenwoordig?: Senior productie offshore op een boorplatform

Eventuele Hobby's /vrijtijdsbesteding Etc: Motorcross, karten, modelbouw. Ik ben voor mijn werk elke maand twee weken op zee, die andere twee weken ben ik dan vrij dus heb voldoende om handen om verveling tegen te gaan.

Wanneer ben je bij het 17e Begonnen?: Mei 1994

Hoelang heb je in dienst gezeten?: 5 jaar

Op welke functie en bij welke cie heb je gezeten?: Van begin tot eind als 25 mm boordschutter op de Romeo bak van het 2e peloton, Bravo cie. (Tango 5 Romeo)

Hoe vaak ben je op uitzending geweest, waarheen en wat deed je tijdens deze uitzending(en)?:

Ik ben twee keer op uitzending geweest, IFOR2 en SFOR5. Was naast boordschutter ook actief lid van het "team verleg orgaan" waar ik samen met collega's de belangen van collega's behartigde. Ik kijk terug op twee mooie uitzendingen. Tijdens mijn eerste uitzending IFOR2 was ik gestationeerd bij het A-team in Novi Travnik. We verbleven regelmatig een week op "Romeo nul Bravo" in Guca Gora en op "Romeo nul Alpha" boven op de berg Vlasic. Het dagelijks patrouille rijden en lopen, tellen van "wapens" op oude kazernes van

de strijdkrachten dat waren eigenlijk onze dagelijkse bezigheden. Als je dat niet was, dan waren we QRF (Quick Reaction Force) op de base.

Later tijdens SFOR5 zat ik vier maanden op de pelotonsbase Kamp Harry Davis in Obodnik, de laatste twee maanden op de base in Knezevo. Die vier maanden op Obodnik heb ik echt als waanzinnig mooi ervaren. Met een heel peloton, wat mechanics en medics en een kok in een eigen huis verblijven. Heb aan die vier maanden echt heel mooie herinneringen overgehouden.

Daar was het ook dat ik Koningin Beatrix en President Bill Clinton beide een brief heb geschreven en waar ik van beide ook een antwoorde terug heb gehad op mijn brief (foto).

Onze werkzaamheden tijdens SFOR5 waren eigenlijk hetzelfde als tijdens IFOR2.

De hele situatie in Kosovo maakte het af en toe wel spannend....!

Fuseliers, oud of actief, hebben een band met elkaar! Ik kan dat niet uitleggen. Als ik zie hoe mijn oud-collega's van het 3e peloton van de Bravo-cie de handen uit de mouwen steken om dieren in nood te helpen, dat oud-Sergeant majoor Martin Faas zich inzet voor een van zijn oud-boordschutters (Noel Daalman), die de vreselijke ziekte ALS heeft, dan ben ik trots!

Dat definieert voor mij een Fuselier!! Mannen met het hart op de juiste plaats en die zich belangeloos inzetten voor een ander.

Ik heb Generaal buiten dienst Rudi Hemmes destijds ook persoonlijk bedankt dat hij en zijn kameraden ervoor hebben gezorgd dat wij in alle vrijheid kunnen leven. Fuseliers van het eerste uur!

Hoe lang geleden heb je de dienst verlaten?:

Ik ben eind 1999 uit dienst gegaan. Ik wilde iets totaal anders gaan doen met mijn leven. Na een aantal jaar over de hele wereld gewerkt te hebben als internationaal machinebouwer ben ik in 2007 offshore gaan werken en doe dat tot op de dag van vandaag nog steeds.

Wat is je leukste herinnering aan 17 Painbat GFPI?

Pffff.... das een heel lastige vraag! Ik heb vijf jaar met liefde en plezier mijn functie als boordschutter uitgeoefend. Ondanks dat ik vaak te horen kreeg dat ik op een andere functie moest solliciteren is het me gelukt om toch al die jaren boordschutter te blijven. Tuurlijk klaagden we op oefening steen en been maar dat hoorde er nou eenmaal bij, want "geen leger leven dan een legerleven" was onze vaste uitspraak.

Het 17e heeft mij gemaakt tot wie ik nu ben. Mannen als sergeant majoor Ron Drossaert (R.I.P.), Luitenant Johan Janson en Sergeant majoor Corne Brands hebben mij gevormd tot wie ik nu ben. Hun levenslessen en wijze uitspraken heb ik meegenomen in de opvoeding van mijn eigen kinderen.

Als leidinggevende hanteer ik deze lessen nog regelmatig op de werkvloer. Als ik terugdenk aan toen denk ik ook aan bijv. Overste Hans van der Louw, Adjudant Toon de Bresser,

Adjudant Louis Vervoort en Kapitein Joost Doense. Mannen waar ik tegenop keek, en waar ik veel respect voor had en nog steeds heb. En als ik dan zag dat "mijn" overste naast Koning Willem Alexander stond dan was ik apetrots. Ik heb veel collega's van de marine en ik ben de enige landmachter aan boord. Ik mag altijd graag zeggen dat het 17e is ontstaan omdat ze bij defensie ook recht hebben op helden! 17 Painbat GFPI "het summum van het summum...". Ik vond de schietseries altijd heel erg leuk, maar de oefeningen in bv Polen en Duitsland vond ik ook altijd keileuk om te doen. De sfeer tijdens de oefeningen was altijd enorm leuk.

Hoe lang ben je al lid van de VVVGFPi?

Om heel eerlijk te zijn, ik heb geen flauw idee hoe lang ik al lid ben.....

Waarom ben je lid?:

Reden hier van is omdat ik het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene een warm hart toe draag! Ben een apetrots fuselier buiten dienst en draag dit ook graag uit! Het Garderegiment is een belangrijk deel van mijn jonge leven geweest. Nu ik wat ouder ben kijk ik graag terug op die tijd. De VVVGFPi en haar sociale media houden mij op de hoogte aangaande sommige zaken.

Zou je iemand anders die nog geen lid is ook aanraden lid te worden, en zo ja waarom?:

Absoluut! "Stay in touch" zeg ik graag en als lid zijnde blijf je dan mooi op de hoogte van hoe of wat.

Volo Et Valeo!!

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPi inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op:

www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

Bataljonsstaf

Teksten: Aniek van Pelt, communicatieadviseur – Peer Bakkes, Bataljonsadjutant

Kinderweekend 2024

Het laatste weekend van juni hebben onze Fuseliers samen met hun kinderen een geweldig weekend beleefd tijdens het jaarlijkse kinderweekend. Twee dagen vol spelletjes, plezier en avontuur, waarbij onze Fuseliers, die de afgelopen jaren veel van huis zijn geweest, hebben kunnen genieten met hun thuisfront. De kinderen stonden afgelopen weekend centraal en met behulp van hun ouders en de sportgroep hebben de kinderen een onvergetelijk weekend ervaren in militaire context.

Zij werden op zaterdag welkom geheten in het Congleton met een drankje en wat lekkers. En zijn gestart met de verschillende programma's voor de leeftijdsgroepen.

Zondagmiddag werd er afgesloten met een gezellige barbecue en hebben alle kinderen een certificaat mee naar huis gekregen.

Zonder twijfel was het kinderweekend weer een groot succes! De BA wil alle kinderen en begeleiders dan ook bedanken voor dit hartverwarmende weekend. Hopelijk zien we jullie volgend jaar weer.

Draaginsigne gewonden lunch

Woensdagmiddag 3 juli stond in het teken van onze dragers van het Draaginsigne Gewonden (DIG) met de jaarlijkse lunch. Dat deden zij bij het Veteranen ontmoetingscentrum de Treffer in Eindhoven, waar ze ook een rondleiding hebben gehad. De jaarlijkse lunch is een moment om samen te zijn, bij te praten en de banden met het Regiment te behouden. Maar ook om erkenning en waardering te tonen aan de DIG-dragers. We hechten als bataljon én Regiment grote waarde aan de onbaatzuchtige inzet van de DIG dragers, die persoonlijke offers hebben gebracht tijdens hun missies.

Het DIG onderscheidingsteken wordt toegekend aan militairen en veteranen die lichamelijk of psychisch letsel hebben opgelopen tijdens oorlogsomstandigheden, vredesoperaties en nationale operaties.

Vulneratus Nec Victus
Verwond, maar niet overwonnen

Regimentstoertocht

Afgelopen 9 augustus was het weer zo ver. De jaarlijkse Regimentstoertocht voor fietsers en motorrijders was een succes. Na een warm welkom in het Congleton vertrokken de enthousiaste deelnemers voor een route langs de Vaandelplaatsen in Tilburg en Hedel over de Prinses Irene Brigade brug. Na een mooie rit werd de dag gezellig afgesloten met een drankje in het Congleton.

A “Tijger” Compagnie

Tijgers op Grand Quadriga

Tekst: Kapitein der Fuseliers Daan, Wnd Plv C Acie met bijdragen van Sgt Max en Fuselier Kian.

Grand Quadriga, gedurende de gehele maand april kon je een speld laten vallen op kazerne Oirschot. Heel Team Oirschot was namelijk betrokken bij deze oefening. Grand Quadriga was onderdeel van de grootste oefening van de NAVO sinds de koude oorlog: Steadfast Defender. Alles werd uit de kast getrokken: Bad- douche installaties, fly-by's van vliegtuigen, aanwezigheid afvoerketen (rol 1 t/m 2) tot aan het daadwerkelijk met heel team rijden van Oirschot tot in het oosten van Duitsland. Het is lang geleden dat we in zo'n groot verband hebben getraind, maar het huidige conflict in Oekraïne drukt ons met de neus op de feiten dat we dit steeds vaker moeten doen. Onze taak als team Oirschot is namelijk: klaar staan voor als er op de knop wordt gedrukt. Dan moeten wij als eerste eenheid voorwaarts kunnen gaan, verdediging inrichten en de vijand vertragen waarbij we ook nog meer treffers boeken bij de vijand dan zij bij ons. Grand Quadriga was er dan ook voor bedoeld om te testen of wij er klaar voor zijn. Daarbij moest BLJ als bataljon gecertificeerd worden, hier hebben wij als A 'tijger' Team een belangrijke rol in gespeeld.

Als compagnie ben je een klein element als het gaat over optreden in Brigadeverband, maar je kunt als compagnie wel een beslissende factor zijn in het gevecht. Als A 'Tijger' Team hebben wij verschillende scenario's gedraaid gedurende de oefeningen, maar er was een ding wat alle scenario's gemeen hadden namelijk, dat het A 'Tijger' Team in het zwaartepunt zat. Door wat ontbrekende sleutelspelers

bij de compagniestaf moest er in een nieuwe samenstelling rap geleerd worden. Veel van de nieuwe spelers hadden nog niet eerder op niv IV+ opgetreden. Dit maakte de oefening behoorlijk uitdagend en interessant. Als compagnie hebben we goed werk geleverd en bewezen dat zelfs met wisselende samenstellingen wij de baas kunnen zijn in ons gebied en onze wil kunnen opleggen aan de vijand.

Groepscommandant zware wapen peloton, Sgt Max:

We begonnen de oefening Grand Quadriga met een roadmove vanuit Bergen richting Altengrabow. Dit om de snelheid en wendbaarheid van 13 Ltbrig te testen. Inzet over grotere afstanden, daar ligt onze kracht. Tijdens Altengrabow hebben wij een ITT (in theatre training) uitgevoerd op niv 4. De ITT bestond uit het inrichten van de verdediging en het inzetten van de aanval.

Tijdens de verdediging in de aangewezen sector moesten we creatief zijn met hindernissen om de vijand te vertragen. Dit was een grote uitdaging. Uiteindelijk de sector zo dicht mogelijk kunnen krijgen. 'Helaas' zijn we tijdens de actie als peloton niet op vijand gestuit. 'Helaas', omdat we graag hadden willen ondervinden in trainingsscenario's of de hindernissen die we bedacht hadden ook tot zijn recht zouden zijn gekomen op het moment dat we op vijandelijk contact zouden stuiten. Tijdens de aanval is naar boven gekomen dat wij als lichte eenheid minder geschikt zijn om een aanval in te zetten tegen een gemechaniseerde eenheid. Vervolgens de roadmove richting SA (staging area) Stendal. Aangekomen in SA Stendal was het tijd om voor te bereiden op de volgende roadmove richting "the box" voor 2 keer een 96 uren scenario op niveau 5.

Het voornaamste wat ik geleerd heb als groepscommandant is dat het een grote uitdaging is om als vooruitgeschoven post te vechten tegen een gemechaniseerde eenheid die met meerdere pantservoertuigen voorwaarts komt. Het kwam helaas in elk scenario voor dat mannen van mijn groep moesten worden afgevoerd via de medische keten. Dit toont onze kwetsbaarheid aan en dat we naar oplossingen moeten zoeken om dit tegen te gaan. Het meest frustrerende was het bereik van de MCTC systemen. Onze Spike kan over grote afstand worden ingezet, maar het MCTC systeem ondersteunt dit niet. Daarbij werkt het in de meeste gevallen ook niet naar behoren. Ondanks tegenvallende systemen hebben we de vijandelijke oefenvijand van de Duitsers voor het eerst in zeven jaar weten te verslaan.

Boordschutter Fuselier Kian:

Dit was de eerste keer dat we tegen een 'echte' oefenvijand mochten vechten en dat maakte het scenario heel realistisch. Gedurende de laatste actie was een groot gedeelte van ons peloton al uitgeschakeld. Dit betekent dat zij of in de medische keten waren afgevoerd of daadwerkelijk als KIA (killed in action) de lijn in moesten. Mijn OPC en ik zaten samen nog in een CDI in de voorste linie. We zagen de Duitse gevechtstrein voorwaarts komen. Er kwamen drie

tanks op ons af, maar zij zagen ons niet staan. Toen de Duitse tanks statisch werden dachten wij, 'dit is ons moment'. De chauffeur reed vol gas in de richting van de tanks. Het plan was dat ik de tanks onder vuur zou nemen en de OPC zou uitstijgen om met de Panzerfaust er minimaal één uit te schakelen. Zogezegd zo gedaan, de tanks kwamen echter vol gas op ons afgereden. Onze chauffeur raakte lichtelijk in paniek en besloot vol gas achterwaarts te gaan. Een boom bracht ons tot stilstand.

Onze Reis naar Normandië: De 80-jarige Herdenking van D-Day

Tekst: Eerste luitenant der Fuseliers Bas Hegger

Begin juni 2024 maakten we een gedenkwaardige reis naar Normandië ter gelegenheid van de 80-jarige herdenking van D-Day. Deze jubileumviering bracht de voltallige 17 Battle Group, inclusief ondersteunende eenheden, samen in Normandië. Ongeveer 800 militairen reisden af om niet alleen eer te betuigen aan de dappere soldaten van de invasie, maar ook om de geschiedenis van dichtbij te ervaren tijdens een driedaagse battlefield tour. Dit artikel richt zich op mijn eigen ervaringen met het A-team, aangezien het programma niet voor alle compagnieën hetzelfde was.

Aankomst in Normandië

Het historische programma begon met een voorlichting van het NIMH in de filmzaal in Oirschot, waar een enthousiast overzicht werd gegeven van de aanleiding en de belangrijkste gebeurtenissen van de Tweede Wereldoorlog. Deze contextuele voorbereiding was essentieel voor onze reis naar Normandië. Op vrijdagochtend 31 mei vertrok een voortdetachement naar Frankrijk om een tentenkamp op te zetten op een gemeentelijk opslagterrein. De hoofdmacht vertrok op maandag 3 juni na een speciaal brigade-appel, waar een herdenkingscain werd uitgereikt voor de deelname aan de oefening Grand Quadriga. Na een busreis van ongeveer zeven uur arriveerden we in Arromanches.

Kustmars

Op dinsdag 5 juni, een zonnige dag, stond een wandeling langs enkele historisch belangrijke locaties op het programma. We begonnen bij Pointe du Hoc, waar in 1944 de US Rangers heroïsch landden tegen de steile kliffen. Toevallig

herdachten hedendaagse Rangers in onze aanwezigheid hun voorgangers met een sportieve activiteit langs de kliffen. Daarna wandelden we langs de kust naar Colleville-sur-Mer, waar we de restanten van de Duitse fortificatie WN62 en de Amerikaanse begraafplaats bezochten. Op de begraafplaats waren de voorbereidingen in volle gang voor de ontvangst van wereldleiders tijdens de herdenkingsceremonie later die week. Ondanks de afzettingen en de drukte van het jubileum was het bezoek aan de begraafplaats indrukwekkend. De lange file bij het verlaten van de parkeerplaats gaf een goed beeld van de impact van het 80-jarige jubileum op het rustige Normandië.

Presentaties te velde

Woensdag stond de TOZT op het programma voor de officieren, waarbij de focus lag op het creëren van een brug tussen het heden en het verleden. De dag begon met een

presentatie van het NIMH over de historische context. Het A-team presenteerde vervolgens hun plan om een strategisch punt aan de rand van Caen in te nemen, als springplank voor de opmars. Het D-team presenteerde een plan voor de flankbeveiliging tegen oprukkende pantsereenheden. Na deze presentaties verduidelijkte het NIMH de plannen die in 1944 werden uitgevoerd. Deze dag bood een boeiende vergelijking tussen hedendaagse tactieken en historische strategieën, met zowel overeenkomsten als verschillen.

Koorduitreiking

In de namiddag volgde een van de bekendste tradities van ons regiment: de koorduitreiking aan 141 nieuwe Fuseliers op het strand van Arromanches. Ik was zelf een van de ontvangers, wat een bijzonder moment was op deze historische locatie. De koorden werden uitgereikt door 11

veteranen van 17 Painbat GFPI met het Draaginsigne Gewonden (DIG). Deze ceremonie versterkte niet alleen de eenheid onder de actieve militairen, maar ook de band met de oud-strijders.

Bezoek aan St Côme en Pegasus Bridge

Na de geslaagde koorduitreiking stond op donderdagmorgen St Côme op het programma voor het A-team. Hier gaven sergeanten van onze eenheid presentaties over de rol van de Irenebrigade. St Côme was een strategische locatie waar de brigade zich onderscheidde door vastberadenheid en veerkracht. Tijdens ons bezoek werden we herinnerd aan de offers die deze soldaten hebben gebracht voor de vrijheid. De verhalen en de omgeving brachten de geschiedenis tot leven. Na St Côme bezochten we de Britse begraafplaats in Ranville en Pegasus Bridge in Benouville. Daar volgden de laatste presentaties en was er tijd om het museum te verkennen en langs de kraampjes rondom de historische locaties te lopen. Aan het einde van de middag keerden we terug naar Arromanches voor een afsluitende avond op het kamp. Op vrijdag werd het kamp afgebroken en keerden we terug naar Oirschot.

Terugkijkend kunnen we als eenheid trots zijn op een geslaagd programma dat historische inzichten combineerde met ontspanning en teambuilding. Na een intensief half jaar vol oefeningen was dit een welkome afwisseling, die ons niet alleen meer leerde over D-Day en de Irenebrigade, maar ook de gelegenheid bood om als team dichterbij elkaar te komen en te ontspannen.

SOB 2 2024

De tijgers van de A Compagnie zijn van 17 tot en met 21 juni op oefening gegaan op SOB II. Deze oefening stond in het teken van niveau 2 en niveau 2+ trainingen. Dit houdt in dat we met een enkele groep hebben getraind en niveau 2+ houdt in dat er met meerdere groepen tegelijk wordt getraind. Dit was de eerste oefening voor de nieuwe collega's van de VMFO (Vorbereitung Manoeuvre Functie Opleiding). Dit was een mooie gelegenheid voor de toekomstige Fuseliers om kennis te maken met de werkwijze en het optreden van het 17e GFPI.

Maandag na het afreizen naar kamp Horsten, hebben we kwartier gemaakt en zijn we ons gaan voorbereiden op de week. Hier hebben we de bekende Dry Run uitgevoerd, retentie op niv 2 gedaan en we hebben die dag afgesloten met het treffen van de voorbereidingen die benodigd zijn voor het avondschietsen, bijvoorbeeld het afstellen van de wapenlasers. Voor de nieuwe collega's van de VMFO was dit dan ook de eerste keer buddiesgewijs voorwaarts gaan met hun toekomstige collega's. Hiermee hebben zij tevens de module geoefend schutter succesvol afgesloten.

Dinsdag zijn we naar baan 8A vertrokken om daar te beginnen met niveau 2 acties. Deze dag zijn we geëindigd met

Tekst: Fuselier der Eerste Klasse Bram Thomassen

niveau 2+ acties waarin onder andere de gewondendрил terugkwam. De plaatsvervangers werden stiekem ook nog gekieteld doordat de groepscommandant tijdens de actie gewond raakte. De VMFO heeft zich deze dag bezig gehouden met het worden van geoefend schutter op het Colt C7 geweer. Ook hebben zij 's avonds voor het eerst geschoten met verminderd zicht, oftewel nachtschieten. Ook was dit hun eerste keer werken met nachtzichtmiddelen. Helaas zijn we een laser kwijtgeraakt tijdens het tumult van de schietoefeningen op baan 8A. Na de hele avond zoeken in de stromende regen, hebben we deze helaas niet terug kunnen vinden. Gelukkig hebben we een herkansing gekregen waardoor we de dag erna met de hele compagnie moesten gaan zoeken.

Woensdag ochtend hebben wij ons bezig gehouden met 60mm en .50 lessen. 's Middags zijn we naar baan 5C gegaan en hebben we niveau 2+ acties met verzwaring gedaan zoals het behandelen en het slepen van gewonden over de schietbaan. De VMFO heeft zich deze dag bezig gehouden met contactaannames en zijn daarna voor de eerste keer buddiesgewijs springend voorwaarts gegaan op de schietbaan.

Donderdag hebben wij 60mm geschoten en meerdere .50 basis schutters opgeleid. Het overig personeel heeft zich wederom bezig gehouden met niveau 2 acties, tijdens deze actie beoefenden wij het innemen en het verdedigen van een stelling. Voor de VMFO waren er diverse lessen voorbereid zoals ZHKH en verschillende lessen van de compagnie.

Vrijdag hebben wij onszelf en de legering gereed gemaakt voor de terugverplaatsing naar Oirschot. Het voortdetachement

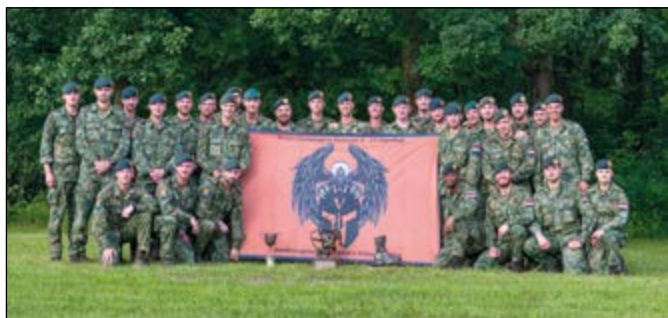

(wapentransport) is om 05:00 vertrokken en enkele uren later vertrokken ook de bussen met het personeel terug richting Oirschot. In Oirschot aangekomen hebben wij de laatste werkzaamheden gedaan en hebben wij de oefening afgesloten.

B “Eagle” Compagnie

Bartelsbeker 2024

Eenheid 5 van de Bravo Eagle Compagnie heeft de strijd om de Luitenant-generaal Bartelsbeker gewonnen. Deze jaarlijkse infanterievaardigheidswedstrijd vond plaats van 18 juni tot en met 20 juni. Na een jaar van afwezigheid is deze wedstrijd weer terug op de kalender van de infanterie-eenheden. Naast de Bartelsbeker won de eenheid ook de Zilveren Laars en de Prins Bernard-trofee.

Tekst: Eerste Luitenant der Fuseliers K. Berkers

De Bartelsbeker is een wedstrijd waarbij individuele infanteristen en infanterie-eenheden zich meten in commandovoering, tactiek, techniek en schietvaardigheid. Naast het wedstrijdelement staat de Bartelsbeker ook in het teken van saamhorigheid binnen de infanterie en is het een middel voor het Opleidings- en Trainingscentrum Manoeuvre (OTCMAN) om te zien wat het niveau van de operationele eenheden is.

De Bartelsbeker wordt sinds 1971 georganiseerd en is in het leven geroepen door Luitenant-generaal Jacques Bartels. Als commandant van het Eerste Legerkorps stelde hij hoge eisen aan de geoefendheid. Oorspronkelijk was het een operationele inzetbaarheidstest gedurende 24 uur voor pantserinfanterie- en verkenningsspelotons. Tegenwoordig strijden de deelnemers in meerdere losse onderdelen en scenario's om de wedstrijd zo realistisch mogelijk te maken.

Afgelopen editie van de Bartelsbeker bestond uit een zevental onderdelen. Onderdeel 1 was gericht op schietvaardigheid en praktijkhandelingen op het eigen wapensysteem. Hierbij lag de focus op de schietresultaten van de enkele schutter. Onderdeel 2 en 3 waren tactische opdrachten in het veld. Deze onderdelen begonnen met een bevelsuitgifte en aansluitend een kort commandovoerings-proces (COV). In de uitvoering werd vooral gekeken naar de tactische keuzes en het behandelen van de gehele procedure. Gedurende de tactische opdrachten kwamen de taken vuuroverval, inbraak oordrand, voortzetten aanval en objectgerichte aanval terug. Onderdeel 4 en 5 waren live firing exercises (LFX) waarbij schietresultaten, veiligheid en manoeuvres op NIV III centraal stonden. Tijdens deze acties kwamen de onderwerpen opmars, opstelling en vuuroverval terug. Onderdeel 6 was een theoretische toets op het gebied van stafdienst. Hierbij moesten de PC / OPC militaire tekens benoemen aan de hand van een operatieoleaat. Ook werden er vragen gesteld over COV en grondbeginselen van het militair optreden. Onderdeel 7 was een sportactiviteit in de vorm van een parcours militair waarbij samenwerken, analyseren en doorzettingsvermogen sleutelbegrippen waren.

De deelname aan de Bartelsbeker door eenheid 5 is als erg positief ervaren. Afgelopen weken stonden in het teken van effectief trainen om zo goed mogelijk te presteren tijdens de wedstrijd.

dens de wedstrijd. De eenheid heeft afgelopen maanden op meerdere sporen gewerkt door Operatie Interflex, Army Expeditionary Warrior Experiment (AEWE) en de oefening Grand Quadriga. Hierdoor was de voorbereidingstijd zeer beperkt. Toch hebben we kunnen laten zien dat onze basis goed is waardoor we alle prijzen hebben kunnen bemachtigen. Deelname aan de wedstrijd heeft geresulteerd in een hoge mate van saamhorigheid en een gevoel van trots op de eenheid. Met het winnen van de Bartelsbeker wordt het optreden op pelotonsniveau volledig afgesloten en gaat de focus naar het certificeren van de Eagle compagnie gedurende oefening Eagle Altmark.

Deelname I7 GFPI aan de Dutch Best Mortar Competition

Tekst: Sergeant D.Aafjes

Met personeel uit alle drie de mortiergroepen, hebben wij deelgenomen aan de Menno van Coehoorn wedstrijd. Deze wedstrijd is ooit in het leven geroepen om te bepalen welke mortiergroep de beste is. De naam van de wedstrijd wordt ontleent aan de uitvinder van het eerste mortierstuk: Menno van Coehoorn.

Van origine was het een wedstrijd met 120mm mortieren, later is dit overgegaan naar de 81mm mortier.

In onze voorbereiding hebben we tussen het drukke programma door, waar mogelijk, getraind. Een uurtje hier, een halve dag daar. Dit ook in samenspraak met en onder begeleiding van de Sergeant-majoor mortieren. Zo hebben we ook onder zijn leiding een aantal LFX momenten gehad om ons voor te bereiden op de Menno.

Wat mooi was om te zien, was dat wat ons als mortieristen kenmerkt is dat we, tussen alle drukte door en met een samengestelde eenheid, al snel stappen maakten richting snelle tijden en een steeds beter lopende samenwerking tijdens het trainen van de verschillende taken en procedures.

Naast het voorbereiden en trainen voor de Menno (dat een niveau 3 wedstrijd is), werd er ook hard getraind voor de niveau 2 en niveau 1 wedstrijden. De niveau 2 wedstrijd (genaamd Top Gun) wordt uitgevoerd door een enkel mortierstuk met drie bedienaars, de niveau 1 wedstrijd bestaat uit een richterswedstrijd.

De niveau 1 wedstrijd draait erom wie er het snelst kan richten, waarbij ook nauwkeurigheid een belangrijke factor is. En moeilijk om onder de knie te krijgen, vooral omdat snelheid en nauwkeurigheid moeilijk zijn te combineren. Het is daarom nog mooier dat de complete top 4 aan snelle richters gevuld is met mortieristen uit ons bataljon.

Tijdens de niveau 2 wedstrijd voert het stuk de procedure directe richting uit. Dat wil zeggen dat de stukscommandant middels eigen waarneming op het doel, het doel insluit en vervolgens uitwerkingsvuur afgeeft. Hierbij is een goeie communicatie op het stuk, snelheid en de ligging van de schoten essentieel.

De Menno van Coehoorn zelf, de niveau 3 wedstrijd, draait om het complete plaatje. Het start met een Quick Action stellingname. Aansluitend word de stelling uitgebouwd, waarbij de nauwkeurigheid verhoogd word, de sector word verdeeld voor nabijbeveiliging en hoopjes andere zaken om de stelling compleet te maken. Vervolgens worden er een aantal vuren aangevraagd door de waarnemer, waarbij het belangrijk is dat de vuurleider de aanvraag snel verwerkt en de stukken ervoor zorgen dat ze snel gereed zijn om te vuren. Na het afgeven van deze vuren, gaat de groep zo snel mogelijk uit stelling en zit de actie erop.

Deze prijzen die door onze mortieristen zijn binnen gesleept:
1e, 2e, 3e prijs voor de snelste richters.
3e prijs voor de Top Gun wedstrijd
2e prijs voor de Menno van Coehoorn

Helaas hebben we niet overal de eerste prijs kunnen pakken, maar dat betekent niet dat het een slechte week was. De deelnemende eenheden hadden een goed niveau en hadden ook flink getraind. Daarnaast hebben we ook veel gesproken met de andere deelnemende eenheden en daar het een en ander van kunnen opsteken en ook stof tot nadenken meegekregen.

Wij, als mortieristen van het 17e PIB, hebben laten zien dat we een professionele en goed getrainde eenheid zijn waar elke compagnie van op aan kan om snelle en nauwkeurige vuursteun te leveren. Daarom kunnen we met een trots en tevreden gevoel terugkijken op de Dutch Best Mortar Competition.

C “Beren” Compagnie

Herdenkingsreis Normandië 2024

Tekst: Wachtmeester Julian van Gessel

Beste lezers,

Ik ben Julian van Gessel 26 jaar oud. Ik ben inmiddels een jaar werkzaam bij de Charlie 'Beren' Compagnie als forward observer.

Ik wil graag terugblikken op de prachtige reis naar Normandië van afgelopen juni. Dit jaar was het maar liefst 80 jaar geleden dat D-day plaats vond. Een moment om bij stil te staan. De week stond dan ook in het teken van herdenken, verbinden en saamhorigheid. Dit hebben wij gedaan door het bezichtigen van diverse monumenten, erevelden

en musea, het bijwonen van ceremonies en de koorduitreiking. De koorduitreiking heeft veel indruk op mij gemaakt, want ik mocht mijn koord mocht ontvangen uit de handen van de inmiddels 98-jarige oud-strijder Max Wolf. Een bijzondere eer, mede omdat dit waarschijnlijk een van de laatste keren is dat hij dit nog kan doen.

Graag neem ik jullie mee in het programma wat we in Normandië hebben doorlopen.

Nadat we op maandag een flinke busrit hadden gemaakt, kon op dinsdag de week in Normandië beginnen. Het pro-

gramma voor de Charlie compagnie startte met een bezoek aan Colleville-sur-Mer. In dit kustplaatsje ligt de Normandy American Cemetery and Memorial, een imposante Amerikaanse militaire begraafplaats, waar ruim 9000 gesneuvelde militairen zijn begraven. Voor we deze indrukwekkende plek bezochten kregen we eerst een korte geschiedenisles van een militair historicus van het NIMH. Hij nam ons mee in de geschiedenis en vertelde ons wat er zich op D-day en voorafgaand aan die dag heeft plaatsgevonden. Ondank dat het voor mij persoonlijk de achtste keer was dat ik in Normandië was, wist de historicus mij details te vertellen die ik niet wist. Aansluitend bezochten we de begraafplaats en dat maakte mij toch weer even stil. Het blijft elke keer indrukwekkend om te bedenken dat de militairen die daar begraven liggen zijn gesneuveld, terwijl ze vchten voor onze vrijheid.

Onze volgende bestemming is Point du Hoc, waar we ons te voet over de stranden en langs de kustlijn naartoe verplaatsten. Het was onmogelijk om jezelf te vervelen tijdens deze tocht, want er was van alles te zien onderweg. Overal vlogen C130's, Dakota's, enzovoorts en ook op de weg waren allerlei oude militaire voertuigen te zien. Dit gaf een mooie sfeer aan de wandeling. Aangekomen bij Point Du Hoc werden we meegenomen in de geschiedenis aldaar en konden we met eigen ogen de gigantische kraters zien die de bommen 80 jaar geleden hebben achtergelaten.

Op woensdag vertrokken we vroeg in de bus naar de plek waar 80 jaar geleden de Irenemannen stand moesten houden in het geval van een eventuele Duitse tegenaanval.

Door de vele opgravingen en de schuttersputjes die je nog ziet liggen maakte dit een grote indruk. We vervolgden de dag met een bezoek aan de Birtse militaire begraafplaats in Bayeux. Daar aangekomen kregen we te horen welke mensen daar begraven liggen en wat zij hebben gedaan. Wederom een interessant verhaal. Ook hier werd weer duidelijk dat er ontzettend hard gevochten is in die omgeving. Zelfs de kerk is niet ongeschonden gebleven en de kogelgaten in de kerk kun je nu nog steeds zien.

We sloten de dag af met een wandeling naar de Pegasus Bridge. Ook daar kregen we een rondleiding terwijl ons verteld werd over de geschiedenis van die plek.

's Avonds vond de grote koorduitreiking plaats op het strand van Arromanches. Ik stond zelf niet bij de koordontvangers, omdat ik mijn koord de volgende dag zou krijgen uit de handen van Max Wolf. Er was ontzettend veel publiek op de boulevard aanwezig. Onder groot bekijks kregen de nieuwe Fuseliers hun koord en werd het koord natgemaakt in zee.

Donderdag stond in het teken van de herdenking in Arromanches en de koorduitreiking door oud-strijder Max Wolf. Tevens werd er aan mij gevraagd of ik wilde deelnemen aan een documentaire over Max Wolf. Initieel vond ik dit best spannend, want ik voelde me niet helemaal comfortabel bij het idee dat er een camera op mij gericht zou zijn. Uiteindelijk heb ik besloten om het toch te doen, omdat ik ongetwij-

feld spijt zou hebben gehad als ik hier 'nee' tegen had gezegd. De cameraploeg heeft me gevolgd op het kamp, tijdens de verplaatsing naar de ceremonie toe en ook tijdens de koorduitreiking. Ik ben erg benieuwd naar het resultaat.

Bij de ceremonie in Arromanches was veel publiek aanwezig, mede omdat er een behoorlijk aantal prominente aanwezigen waren. Onder andere voormalig minister-president Mark Rutte en voormalig minister van Defensie Ollongren, hebben tijdens deze ceremonie een speech gegeven. Na deze ceremonie werd onze compagnie afgemarcheerd naar het strand van Arromanches waar we werden opgesteld. Ik vond het toch wel spannend dat er een camera op mij gericht was en dat er zo veel toeschouwers waren. Ondanks dat probeerde ik vooral van het moment te genieten. Terwijl ik opgesteld stond zag ik in de verte Max Wolf aankomen, die naar het strand word begeleid. Ik voel een dosis gezonde spanning. Nadat het rapport is afgenomen vangen we aan met de koorduitreiking. De CSM krijgt als eerste zijn koord, daarna ben ik aan de beurt. Ik meld mij en ga op mijn knieën zitten, waarna Max het koord bij mij om doet. De woorden die hij deelt met mij en het schouderklopje wat hij mij geeft, raken mij diep. Nadat we het koord gekregen heb rennen we de zee in. Bij terugkomst gaven we Max nog een hand en zei hij: 'Ik ben trots op jullie.' Het was een hele bijzondere dag en een enorm bijzonder moment wat ik de rest van mijn leven zal koesteren.

Op de terugweg naar het kamp word ik nog een keer geïnterviewd, deze keer niet voor de documentaire, maar voor een nieuwsitem. Een paar dagen later kon ik het interview teruglezen in de krant.

Ik durf wel te zeggen dat van alle keren dat ik hier geweest ben, dit de meest indrukwekkende was. Erg bijzonder dat ik hier bij mocht zijn.

De week van 17 Juni 2024, zijn wij met de Ccie (Charlie Compagnie) van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI naar Bergen-Hohne afgereisd, om daar schietoefeningen te draaien. Wij waren daar niet alleen die week. Er waren verschillende eenheden om de schietwedstrijden om de Bartelsbeker te winnen. Voor ons als Ccie ging het deze week om de niv-3 scenarios, wat in het teken staat om met het hele peloton de baan over te gaan. Waar de pelotonscommandant (PC) oftewel de LT (Luitenant) samen met de OPC (opvolgend pelotonscommandant) dat aanstuurt. Voor mij persoonlijk ging deze week er anders uit zien. De huidige OPC was afwezig die week en dat betekende dat ik de rol van OPC zou waarnemen. Dat betekende niet alleen het logistieke gedeelte, maar ook het tactische aspect. Dit was voor mij natuurlijk een kans om te trainen op niv-3 waar ik normaal gesproken op niv-2 fungeer als groepscommandant: een mooie uitdaging voor mij.

Voor elke schietdag kregen wij (PC/OPC) een bevel van de compagnie met alle informatie nodig om een plan te maken. Daarin werd het scenario geschetst van de vijand, wapensystemen, beperkingen, etc. Hierbij aan ons dan de taak om daar het best mogelijke plan van te maken. Uitein-

delijk als dat gereed is krijgt het peloton een bevel met alle belangrijke informatie, om daarna als peloton de opdracht uit te voeren.

Op deze schietdagen wordt het scenario meerdere malen uitgevoerd om de belangrijke punten die uit de evaluatie zijn gekomen toe te passen in de volgende run. Voor mij waren dit erg leerzame dagen. Waar ik normaal midden in het gevecht zit, vooraan, was mijn positie nu achter het peloton. Hier heb ik overzicht om advies te geven aan de PC of mijn sectie aan te sturen waar nodig. Ook het logistieke gedeelte is een van de verantwoordelijkheden van de OPC. Dit gaat over de munitie, maar ook de afvoer van gewonden. Deze informatie moet dan weer doorgespeeld worden aan de cie met nog battle updates die nodig zijn voor de cie om verder te handelen. Met de rol als waarnemend OPC, heb ik nu het gevecht gezien van de andere kant. Dit was erg uitdagend. Met name de samenwerking met de PC, informatie verwerken en doorspelen, aansturing geven aan het peloton en overzicht bewaren. Daarom waren deze dagen erg leerzaam om op deze manier mee te maken. Het was dan ook leuk om te doen met het peloton. Ik kijk er erg positief op deze ervaring terug.

Richterswedstrijd 2024

Tekst: Soldaat der Eerste Klasse Daimian Breijer

Ik ben Daimian Breijer, als Soldaat I werkzaam bij de mortiergroep van 17 Charlie "Beren" Compagnie. Na het succesvol afronden van de MFO (manoeuvre functie opleiding) ben ik aansluitend opgeleid als 'richter', bestemd voor het zogenoemde 'stuk 2', of te wel het snelste stuk binnen de mortiergroep. Vanaf de eerste dag wordt er al een hoop verwacht, zoals het vergaren van kennis, dit opslaan en het vervolgens zelfstandig uitvoeren. Gelukkig ben ik vanaf het begin van mijn functie goed opgevangen binnen de mortiergroep en word ik professioneel begeleid door mijn commandant.

De week van 17 juni zouden twee van de stukscommandanten van de Charlie mortiergroep deelnemen aan de Richterswedstrijden op SOB II. Deze wedstrijd draait om het worden van de beste en snelste richter van de krijgsmacht. Ik ging mee voor het aanmoedigen van en het kijken naar mijn kameraden. De voorrondes zouden op woensdag plaatsvinden, en de finale op de donderdag van dezelfde week. De dinsdagavond kreeg ik te horen dat ik, vanwege een tekort bij een ander mortiergroep, mee zou doen met de wedstrijd. Dat moment zal ik niet gauw vergeten en ik wist direct dat ik wilde doen voor de winst.

Deze kans pakte ik uiteraard met beide handen aan. Net zoals in de poolfases bij sportwedstrijden gingen we eerst voor het maximum aantal punten. Na de poolfase werden het knock-outs. Als destijds nog Soldaat 2, moest ik het

opnemen tegen ervaren richters, die al meerdere jaren op functie zaten en voor wie wedstrijden als deze niet nieuw waren. Dat zorgde natuurlijk voor extra druk, maar ik was erop gebrand hen te verslaan. Zodra het startschot werd gegeven, merkte ik dat ik terugviel op mijn aangeleerde drills en kon ik mij concentreren op mijn taak. De eerste drie wedstrijden heb ik allemaal gewonnen met 3-0, tot frustratie van de concurrenten. Bij het richten is er altijd een addertje onder het gras, omdat de drie richtbakens waar je op moet richten dichtbij stonden en op twaalf uur in plaats van tussen vier uur en tien uur. Hierdoor moet je altijd het complete stuk verplaatsen om in de juiste richting

te komen. Uiteindelijk heb ik mij geplaatst voor de finale op de donderdag, de overige finalisten kwamen allen van 17 GFPI, twee van de Charlie, een van de Bravo en een van de Alpha mortiergroep. De finale was bloedstollend spannend en hoewel ik op een vierde plek ben geëindigd, is de

Korporaal Rodrigues van de Charlie mortiergroep als eerste geëindigd, boven de Bravo mortiergroep. Mijn deelname aan de Richterswedstrijd zal ik niet snel vergeten en heeft mede bijgedragen aan mijn taakvolwassenheid binnen het vak van de mortieren.

Veteranendag 2024

Veteranendag staat in het teken van het bedanken van de Nederlandse veteranen die ingezet zijn in dienst van de vrede, nu en in het verleden. De eerste Veteranendag vond plaats op 29 juni 2005, de verjaardag van Prins Bernhard.

Dit jaar vond Veteranendag voor de 20e keer plaats, traditiegetrouw in de binnenstad van Den Haag. Het hoogtepunt van Veteranendag is het defilé. Het defilé wordt afgenomen door Z.M. Koning Willem-Alexander op de Kneuterdijk. Ongeveer 4000 veteranen van alle missies en krijgsmachtsonderdelen defileren samen met actief dienende militairen. Met de Charlie "Beren" Compagnie hebben wij deelgenomen aan het defilé. Zaterdag 29 juni zijn wij onder leiding van de compagniescommandant en de compagniessergeant-majoor vertrokken naar het Malieveld. Bij moment van aankomst hebben wij ons met de compagnie gereed gemaakt voor het defilé. Er is voor gekozen om het defilé te lopen met GVT, gevechtsuitrusting en C8. Voor aanvang stellen alle deelnemers zich op, wij als Charlie Compagnie waren detachement 49, met onze Garde Fuseliers Prinses Irene veteranen voor ons. De afstand is ongeveer twee kilometer met veel bekijks en enthousiasme langs de route, een mooie blijk van waardering voor de Nederlandse veteranen. Halverwege de route wordt het waarschuwingscommando "hoofd" en aansluitend het commando "rechts" gegeven, op dit punt neemt Z.M. Koning Willem-Alexander het defilé af door te groeten naar de detachementen. Naast Z.M. Koning Willem-Alexander waren ook minister-president Rutte en minister van De-

Tekst: Eerste luitenant der Fuseliers Menno Dijk

fensie Ollongren en vele militaire genodigden aanwezig. Na dit moment vervolgen wij de route richting het Malieveld, waar we bijeenkomen met onze GFPI-veteranen om gezamenlijk het Fuselierslied te zingen en te toosten op het regiment met de gebruikelijke Calvados drank. De rest van de middag staat in het teken van het festival dat plaatsvindt aansluitend aan het defilé, en kunnen we spreken met verschillende collega's en veteranen, onder het genot van een drankje en live muziek.

Wij kijken terug op een geslaagde Veteranendag en zijn al Charlie "Beren" Compagnie trots op het feit dat wij op deze manier onze blijk van waardering hebben kunnen uiten naar de Nederlandse veteranen en in het bijzonder onze GFPI veteranen.

Snipers Charlie compagnie geëindigd op de 8e plek tijdens The European Best Sniper Team Competition

Tekst: Sniper team 17 Charlie

Afgelopen twee weken (begin augustus) waren Stephan en Michael van de Snipergroep van de Charlie Compagnie in Hohenfels in Duitsland. Zij namen deel aan The European Best Sniper Team Competition. Naast hen namen nog zesendertig teams deel aan de competitie, waaronder onze Belgische zusterenheid

Bevrijding/5e Linie maar ook Z-Mak Greece, Amerikanen, Slovenen, Fransen en nog vele anderen.

Bij de door stress gevoerde schietoefeningen zijn de snipers goed uitgedaagd. Een kleine greep uit de door hen uitgevoerde oefeningen; uit een helikopter schieten, landen, pistool schieten en de helikopter met de gewonde piloot verdedigen en een 'exfill' met de gewonde piloot tijdens het Mogadishu scenario. 'High Angle' schieten op Marathon targets (computergestuurde movers) op afstanden vanaf 800 meter. Daarvan hebben zij er 3 van de 4 geraakt. Tijdens het 1917 scenario hebben ze een nat pak gehaald, doelen schieten van groot naar klein en daarna een 'trench clearen' met gasmasker op voor het traangas en vervolgens een laatste schot uit een bunker op grote afstand pakken. En nog veel meer scenario's waar zij ontzettend veel van geleerd en genoten hebben.

D "Springbok" Compagnie

Zilveren kijker 2024

Van 17 tot 21 juni hebben wij met een deel van onze verkenner meegedaan met de Zilveren Kijker tijdens de Manoeuvre Vaardigheid Wedstrijden in Bergen, Duitsland. De Zilveren Kijker is een wedstrijd welke in het teken staat van diverse verkenningsoopdrachten die moeten worden uitgevoerd onder tijdsdruk en verzwaarde omstandigheden zoals slaapdeprivatie. In totaal deden er negen verkenningseenheden van CLAS mee aan deze wedstrijd.

Doordat een groot deel van het verkenningpeloton nog in Litouwen was als onderdeel van de grote Brigade oefening

Tekst: Korporaal der Eerste Klasse Simon de Kok

Grand Quadriga konden we helaas niet met een organieke groep voorbereiden en meedoen met de Zilveren Kijker. Hiervoor in plaats hebben we een samengestelde groep gemaakt bestaande uit twee sergeanten, vier korporaals en twee reserves. Hier hebben we in twee weken geprobeerd zo veel mogelijk facetten te trainen die we verwachtten te moeten laten zien tijdens deze wedstrijd. Bestaande uit theoretische lessen en verschillende oefendagen te velde om onszelf te trainen en te wennen aan de samengestelde groep.

Met negen mannen zijn wij zondag 16 juni op tijd vertrokken richting Duitsland om ons te legeren en even belangrijk: het EK daar te kijken. Zondagavond kregen wij instructie over de wedstrijd, puntentelling en wat er van ons verwacht werd tijdens de wedstrijd en hebben we afgesloten met een saamhorigheidsmoment om even bij te praten onder het genot van een drankje. Op de maandagochtend begon de wedstrijd dan echt en begonnen we met een carroussel op baan 7 SOB.

Die carroussel bestond uit diverse opdrachten, zoals materieelherkenning, een medische casus, niveau 1/2 kennistesten, een fysieke opdracht in de vorm van banden flippen, handgranaatwerpen, CFF (vuuraanvraag) en schieten; de uitkomst hiervan bepaalde onze startpositie voor het tactische gedeelte.

Na deze carroussel stonden we op de derde plek met schieten en mocht de groepscommandant als derde kiezen welk startscenario hij wilde nemen. Aansluitend zijn de groepscommandanten begonnen met hun commandovoering. Na het bevel van de groepscommandanten was er nog wat tijd om even te rusten want de volgende dag begon het tactische gedeelte al vroeg.

Dinsdag 06:00 begon voor ons het tactische gedeelte. Door middel van een Drop Off Point werden we in het gebied gebracht wat we de strook noemen. Dit was ongeveer 30 minuten ten zuiden van kamp Horsten. Onze opdracht bestond uit verschillende oordrand-, terreindeel, en punt/objectverkenningen. Tussen de opdrachten door moest er veel verplaatst worden door lastig terrein. Onze uitrusting woog gemiddeld zestig kilo, dus de verplaatsingen tussen de opdrachten ging nauwelijks harder dan twee kilometer per uur.

Er waren veel harde tijden waar we ons aan moesten houden dus het was constant druk houden op de verplaatsingen. De puntentelling bestond uit: manier van verplaatsen, meldingen, het onderkennen, herkennen en identificeren

van de vijand, tijden halen en de procedures van verkennen. Na de laatste puntverkenning in combinatie met Call For Fire kwam de opdracht om een Pick Up Point voor te bereiden en uit te voeren. Na een lange verplaatsing werden we donderdag middag 16:00 opgehaald en was het tactische gedeelte voorbij.

Toen elke verkenningclub terug was werd de tussenstand gemeld. De eerste drie in de ranglijst mochten door naar de finale. Na de tactische opdracht stonden wij eerste in de ranglijst hiermee waren we natuurlijk erg blij, maar we wisten dat we nog niet klaar waren.

Donderdagochtend ging de finale van start. De finale bestond ook uit verschillende opdrachten. Je had een medische casus, verschillende kennistesten over het verkenningswerk en materieelherkenning in combinatie met schieten. Als laatste moest er een fysiek parcours afgelegd worden met zeskantplaten, munitiekisten en een .50 met affuit.

Na flink strijden was de wedstrijd dan voorbij, alleen de prijsuitreiking moest nog gebeuren. De spanning was om te snijden want de drie finalisten stonden heel dicht bij elkaar. Helaas moesten wij genoegen nemen met de tweede prijs, wat voor een infanterie verkenningsgroep zeker geen verkeerde prestatie is tegenover de brigade verkenners. Na de prijsuitreiking werd er een biertje gedronken met alle deelnemers van de wedstrijden en sterke verhalen verteld aan elkaar.

Al met al een heel goed in elkaar gezette wedstrijd waarbij de groepen echt getest werden op niveau 1 en 2.

Volo et Valeo!

Korporaal Guillaume Kranenburg

Tekst: Hans Sonnemans, regimentsconservator

Al ruim 32 jaar is onze Regimentsverzameling iedere woensdag geopend voor bezoekers 'van buiten' en op afspraak. De laatste jaren valt het op dat we steeds meer kinderen en kleinkinderen van veteranen op bezoek krijgen. Ze zijn op zoek naar de achtergronden van de militaire verhalen van vader of opa, die inmiddels al (lang) overleden zijn. Het blijft bijzonder om hen te ontvangen en mee te nemen in een stuk geschiedenis van ons regiment en dat hun familie raakt. Het is niet mogelijk om onderzoek te doen naar het persoonlijke verhaal maar we kunnen vaak wel een stukje context geven vanuit het 'grotere verhaal'.

Zo ontvingen we op zaterdag 18 mei de familie van Korporaal Guillaume Kranenburg. Zijn achternichte Naomi is bezig met een korte documentaire over zijn leven als parachutist van de Noothoven van Goor compagnie van de Prinses Irene Brigade, nadat hij vanuit Suriname als vrijwilliger naar het Verenigd Koninkrijk was gegaan. Zij kwam op dit idee nadat ze een foto van hem

had gezien waar hij een stukje kauwgom op zijn parachute plakt, als een soort van ritueel voor geluk bij de sprong. Haar oom Peter, de zoon van Guillaume en woonachtig in Berkel Enschot, was ook van de partij bij het bezoek.

Noothoven van Goor Compagnie

De Noothoven van Goor compagnie (vernoemd naar de in Engeland overleden generaal-majoor Noothoven van Goor, inspecteur Nederlandse Troepen) werd in 1942 opgericht als zelfstandig onderdeel van de Prinses Irene Brigade. Luchtlandingseenheden waren nog een nieuw onderdeel in het Britse leger, waarbij veel werd afgekeken van de Duitsers die hiermee al veel verder waren. De Nederlandse parachutisten werden uiteraard getraind door de Britten, individueel en als compagnie. Tot een inzet van de Noothoven van Goor compagnie, onder commando van kapitein Paessens, is het echter nooit gekomen.

De Brigade werd in 1943 gereorganiseerd en door personeelstekort werd de parachutisten compagnie omgevormd tot de 1ste Gevechtsgroep, ofwel een zelfstandige infanteriecompagnie. Alle para's werden hierbij ingedeeld, zo ook Korporaal Guillaume Kranenburg, en de compagnie werd verder aangevuld met infanteristen en ondersteunend personeel. De 1ste Gevechtsgroep maakte wel naam, onder andere door als eerste Pont Audemer binnen te trekken in augustus 1944 en voorop te gaan bij de gevechten bij Hedel in april 1945.

Collectie online.

De collectie van ons museum groeit nog steeds. Deels is dit te volgen via fuseliers.nl en [Brabantserfgoed.nl](https://brabantserfgoed.nl). Die laatste site biedt een podium aan mensen en organisaties die hun erfgoedverhalen en -collecties willen delen. Het platform is een initiatief van de provincie Noord-Brabant en Erfgoed Brabant. Verschillende musea in Brabant bieden hier hun collectie online aan zodat hun schatten gezocht en gevonden kunnen worden. De collecties van de Koninklijke Militaire Academie in Breda en onze Regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene zijn hier ook te vinden.

Collectieregistratie is de basis van iedere georganiseerde cultuurinstelling of museum dat is geregistreerd in het Nederlands Museumregister. Onze Regimentsverzameling is al sinds 2005 ingeschreven in het register. Het is belangrijk om alle informatie gekoppeld te houden aan een museumobject. Herkomst, schenker, standplaats (daar waar het bewaard wordt) en vooral de verhalen achter het voorwerp. Onze vrijwilligers zijn al jaren bezig om de duizenden voorwerpen en documenten te registreren. Het resultaat hiervan is al voor een deel te zien in de online collectie. Inmiddels al meer dan 1000 objecten en het worden er iedere week meer!

Recente missies

Een groot deel van onze collectie betreft de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Hier ligt immers de basis van de tradities van het huidige Garderegiment Fuseliers. Dit maakt ons regiment en dus ook onze regimentsverzameling of museum uniek. Nog steeds komt hiervoor interessant materiaal binnen. Kinderen of kleinkinderen dragen vaak lang gekoesterde zaken uit de familie nu over aan ons museum om te voorkomen dat latere generaties er de waarde mogelijk niet meer van inzien.

De geschiedenis gaat echter door en onder de vlag van 'Prinses Irene' (toen nog geen Fuseliers!) vertrokken tussen 1945 en 1950 maar liefst vijf infanteriebataljons naar 'de Oost' ofwel het huidige Indonesië, voor het herstellen van

'orde en rust'. Daarna volgt de periode van de Koude Oorlog, de vredesmissies in de Balkan, de missies in Afghanistan en Mali en inzet voor Interflex in het Verenigd Koninkrijk.

Juist die recentere periodes hebben nog aandacht nodig bij het vormen van onze collecties. Vandaar een oproep aan (oud-) Fuseliers: als museum zijn en blijven we geïnteresseerd in zaken met een verhaal en een link naar je missie en ons regiment. Dat kan van alles zijn: uniform(delen), emblemen, souvenirs, documenten etc. Als er maar een duidelijke link is en graag een verhaal. Wat we opnemen in de collectie wordt goed beschreven en bewaard, om later onze geschiedenis te kunnen vertellen. Graag een berichtje naar museum@fuseliers.nl en we nemen contact op.

Het Bronzen Schild

Tekst: Lkol der Fuseliers b.d. F.E.T.J. van Dijk

Globaal tussen het GFPI-monument en de Regimentsmess Congleton (gebouw 10) staat een klein, wit stenen monument met daarop een plaquette met een tekst over 17 Infanteriebataljon en haar inzet in Nederlands Nieuw-Guinea in 1962. Oorspronkelijk stond dit monument bij (staf)gebouw 212, maar werd na verhuizing van de bataljonsstaf en de compagnieën verplaatst naar de huidige locatie. In dit artikel beschrijf ik het monument, de context van de inzet in Nederlands Nieuw Guinea in 1962 en de relatie van deze militaire inzet en eenheid met ons regiment.

De plaquette op het monument is een "Bronzen Schild". Het Bronzen Schild werd ingesteld in 1966 en is de hoogste groepswaardering die eenheden van de Koninklijke Landmacht (KL) kunnen krijgen. Het Bronzen Schild wordt toegekend aan een eenheid die zich heeft onderscheiden door buitengewone toewijding en/of bijzonder loffelijk optreden bij het uitvoeren van haar opdracht. Commandant Landstrijdkrachten reikt de onderscheiding uit.

Het Bronzen Schild is een in weerbestendig brons uitgevoerde plaquette. Deze plaquette bestaat uit een rechthoekige plaat, gevat in een eenvoudige, strakke lijst. Op de bovenzijde van deze plaat is een ornament aangebracht, waarvan het hoofdmotief een liggende leeuw op een voetstuk is met daaronder een lauwerkrans. Dit ornament is hetzelfde als de top van de vaandelstok.

Op een Bronzen Schild wordt een standaard tekst aangebracht:

- de naam of aanduiding van de gewaardeerde eenheid of groep;
- de omschrijving van de waarderingsreden;
- de handtekening van de Commandant Landstrijdkrachten (in 1966: Bevelhebber der Landstrijdkrachten Luitenant-generaal F. van der Veen).

Het Bronzen Schild werd tot 2009 zelden toegekend. Na de inzet in Afghanistan wordt de onderscheiding tegenwoordig vaker en breder toegekend (zie kader). De toekenning van het Bronzen Schild gaat vergezeld van een individuele draagspeld – in de vorm van het Bronzen Schild - voor de militairen van de onderscheiden eenheid met een op naam gestelde oorkonde met de motivering voor de toekenning. Een bijzonder feit is dat deze onderscheiding tweemaal werd toegekend aan dezelfde eenheid; de EOD(D) en zelfs driemaal aan het KCT (i.c. 104, 105 en 108 Commando-troepencompagnie).

De eerste vier Bronzen Schilden werden in 1966 toegekend vanwege de inzet in Nederlands Nieuw-Guinea in 1962:

- 17 Infanterie Bataljon voor haar optreden in Hollandia en Biak;
- 41 Infanterie Bataljon voor haar optreden in Kaimana en Fak-Fak;
- 928 Afdeling Lichte Luchtdoelartillerie voor haar optreden Biak en Hollandia;
- 940 Afdeling Lichte Luchtdoelartillerie voor haar optreden in Sorong.

Inzet in Nieuw Guinea (1962)

Bij de overdracht van de soevereiniteit van Nederlands-Indië aan Indonesië in 1949 behield Nederland de zeggenschap over het Nederlands deel van Nieuw-Guinea. Het beleid voor Nederlands Nieuw-Guinea werd daarna sterk bepaald door de houding van Nederland ten opzichte van Republiek Indonesië. Enerzijds wilde men Nieuw-Guinea gebruiken als Nederlandse invloedssfeer in de regio en anderzijds wilde men, door Nederlands Nieuw-Guinea te ontwikkelen en de inheemse Papoea-bevolking te emanciperen middels een “zelfbeschikkingsrecht”, bewijzen dat Nederland als koloniale mogendheid niet had gefaald.

Indonesië eiste ook Nederlands Nieuw-Guinea op. Indonesische militairen werden met regelmaat het gebied in geparachuteerd of aan land gezet door kleine boten. Als antwoord op de activiteiten van deze gewapende Indonesische infiltranten en de dreiging van een Indonesische invasie stuurde Nederland in 1962 bijna 10.000 militairen naar Nederlands Nieuw-Guinea. 17 Infanteriebataljon werd ingezet op het eiland Biak en in het Noordoostelijk (kust) deel van Nederlands Nieuw-Guinea; omgeving Hollandia (tegenwoordig Jayapura genaamd). Uiteindelijk werd de kwestie door diplomatiek overleg en internationale druk

opgelost en werd een oorlog voorkomen. De Amerikaanse diplomaat Ellsworth Bunker ontwierp een vredesakkoord dat op 15 augustus 1962 in New York werd ondertekend door Nederland, Indonesië en de Verenigde Naties (VN). Volgens dit akkoord werd Nederlands Nieuw-Guinea op 1 oktober 1962 overgedragen aan de VN om vervolgens op 1 mei 1963 deel uit te gaan maken van de Republiek Indonesië.

De toekenning van het Bronzen Schild in 1966 bleef beperkt tot die eenheden die na terugkeer niet werden opgeheven. In 2012 werd aan 6 Infanteriebataljon alsnog het Bronzen Schild toegekend voor haar optreden in Nederlands Nieuw-Guinea en in november 2016 (54 jaar na inzet!) volgde de toe- en erkenning voor de voormalige 7e Afdeling Lichte Luchtdoelartillerie. Hiermee zijn de KL-eenheden ingezet in Nederlands Nieuw-Guinea in 1962 allen op dezelfde wijze onderscheiden.

Relatie met 17 Painfbat GFPI

17 Infanteriebataljon is opgericht in 1957 en werd initieel registratief ingedeeld bij het Regiment Chassé (daarna in 1984 bij het Regiment Limburgse Jagers). Het Regiment Chassé is, als direct gevolg van bezuinigingen na de Koude Oorlog, in 1995 opgelegd (opgeheven) terwijl 17 Painfbat in 1992 registratief werd heringedeeld bij het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. on.

17 Infanteriebataljon werd onder het vaandel van het Regiment Chassé ingezet in Nieuw-Guinea en daarom maakt het Bronzen Schild geen deel uit van de historie van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, maar wel van de (krijgs-)historie van het huidige parate 17 Painfbat en staat het monument dus terecht op zijn huidige plaats!

*Bronnen: Ministerie van Defensie, NIMH, Wikipedia, www.korps-commandotroepen.nl en het Nationaal Archief Den Haag.
Foto's en kaarten: Regimentsverzameling GFPI en internet.*

2024 : Regiment Verbindingstroepen
 2022 : 104 Commandotroepencompagnie (Afghanistan)
 2020 : Regiment Geneeskundige Troepen
 2019 : Explosieven Opruimingsdienst Defensie
 2019 : 11 Geniecompagnie Luchtmobiel Air Assault
 2016 : 7 Afdeling Lichte Luchtdoelartillerie (Nieuw-Guinea 1962)
 2015 : 101 Geniebataljon
 2015 : Defensie Grondgebonden Luchtverdedigingscommando (Turkije)
 2014 : 105 Commandotroepencompagnie (Afghanistan)
 2012 : 6 Infanteriebataljon (Nieuw-Guinea 1962)
 2011 : Oorlogsgravenstichting
 2009 : 108 Commandotroepencompagnie (Afghanistan)
 1983 : 44 Pantserinfanteriebataljon (UNIFIL)
 1981 : Explosieven Opruimingsdienst
 1966 : 17 Infanteriebataljon, 928 en 940 Afdeling Lichte Luchtdoelartillerie en 41 Infanteriebataljon Stoottroepen (allen Nieuw-Guinea 1962)

Culinair door Zuid-Nederland

Van Oirschot naar Tilburg; miskend succes van de Brigade

Tekst: Epi Kurrien (hobby-kok en levensgenieter).

In Vaandeldrager 141, waarin Generaal-majoor Hemmes uitvoerig wordt herdacht, las ik een interview met zijn strijdmakker Frans van der Meeren. Het ging over de Monumentenreis die de Brigademannen maakten ter gelegenheid van het zestigjarig bestaan van het Regiment in 2001. Tijdens deze reis maakte de toenmalige burgemeester Johan Stekelburg de onverhoedse opmerking dat Tilburg was bevrijd door een Schotse eenheid. Deze opmerking maakte stevig commentaar los bij Generaal Hemmes en zijn mannen. Dat de Schotten de overwinning claimden door als eerste de stad in te trekken is juist, maar dat weerspiegelt niet de inspanningen van andere eenheden (waaronder de Irene Brigade).

Op 24 oktober 1944 kreeg de Brigadecommandant de opdracht om vanuit de omgeving Oirschot op te marcheren naar Tilburg. Onderweg moest ernstig rekening gehouden worden met serieuze Duitse weerstand. Voor deze opmars was de Brigade onder bevel gesteld van de een Schotse Tankbrigade, die de opmars van de Brigade naar de zuidoostelijke rand van Tilburg zou ondersteunen met Sherman tanks; de brigade had deze immers zelf niet. Met de verkenningsafdeling voorop en ondersteund door de eigen vuurmonden viel de Brigade over drie assen aan. De eerste hindernis was de rivier de Leij, die uiteraard door de Duitsers was versterkt en werd verdedigd. De Leij vormde de laatste hindernis richting Tilburg en de brigade was vastbesloten deze rivier over te steken en naar Tilburg op te rukken. De opmars liep vast en er werd besloten deze uit te stellen tot de volgende dag.

Ondanks dat de operatie niet door de brigade en de commandanten van de Schotse tankeenheden gezamenlijk was verkend, werd de opmars met hernieuwd elan ingezet op 26 oktober. Na hevige gevechten en verlies van mensen en middelen staakte de commandant van de Schotse Tankbrigade het gevecht in de avond van 26 oktober. De Brigade had via krijgsgevangen Duitse soldaten gehoord dat de Duitsers zich die nacht uit Tilburg zouden terugtrekken. Generaal de Ruyter van Steveninck drong aan op een verdere voortzetting van de opmars. De Brigade had hard gevochten en succes lag nu binnen handbereik.

In de Schotse bevelslijn werd anders besloten en op 27 oktober werden de stellingen van de brigade aan de Leij doorschreden door een Schotse Infanteriedivisie met tanks. Uiteraard was door de Duitse terugtrekking de weerstand minder dan de dagen ervoor. De Schotten trokken als eerste Tilburg binnen en claimden het succes dat door anderen mogelijk was gemaakt. De Schotse commandant heeft dat ten overstaan van de Tilburgse bevolking ook bevestigd. Dat Tilburg dat niet vergeten is moge blijken uit het Vaandelopschrift "Tilburg 1944" en het feit dat het monument "de Vaandeldrager" zich in Tilburg bevindt.

Ten tijde van de Bevrijding van Tilburg bestond de traditionele Tilburgse likeur Schrobbeleer nog niet (pas in 1973). Om, alsnog, de rol van de Brigade bij de bevrijding van Tilburg te vieren hieronder een recept voor een Tilburgse Taart.

Recept Tilburgse Taart

Ingrediënten

- 10 stroopwafels
- 75 gram boter
- 75 ml + 2 eetlepels Schrobblèr
- 250 ml slagroom
- 500 gram kwark
- 150 gram suiker
- 1 sinaasappel
- 12 gelatine blaadjes

Bereiding

- Verkruimel de stroopwafels. Smelt de boter en voeg de stroopwafelkruimels met 2 eetlepels Schrobblèr toe aan de boter.
- Bekleed een springvorm (25cm) met bakpapier. Verdeel het koekkruimelmengsel over de bodem van de springvorm. Gebruik de bolle kant van een lepel om het goed aan te drukken. Zet tot gebruik in de koelkast.
- Week 8 gelatineblaadjes in koud water. Pers de sinaasappel en verwarm het sap in een steelpannetje. Kneep de gelatineblaadjes uit en meng de blaadjes met het warme sinaasappelsap. Laat afkoelen.
- Roer de kwark los in een kom. Roer het sinaasappel-gelatine mengsel erdoor.
- Klop de slagroom met de suiker in een andere kom totdat stijve pieken ontstaan.
- Gebruik een rubberen spatel om de slagroom in delen door het kwarkmengsel te mengen. Doe dit langzaam zodat je niet alle lucht uit het mengsel klopt.
- Schep het mengsel op de koekbodem en zet de taart in de koelkast. Laat de taart minstens 3 uur opstijven, maar nog liever laat je hem de hele nacht in de koelkast staan.
- Week de overige 4 blaadjes gelatine in koud water. Verwarm de Schrobblèr in een steelpan. Let op: breng het niet aan de kook. Knijp het water uit de gelatine en roer de blaadjes door de warme Schrobblèr. Laat het mengsel afkoelen.
- Giet de topping geleidelijk over de kwarktaart in de springvorm.
- Laat de Tilburgse taart nog minstens 2 uur opstijven in de koelkast.

